SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 121, ЧИСЛО 20, П'ЯТНИЦЯ, 16 ТРАВНЯ 2014 РОКУ | 1893 | Vol. 121, No. 20, FRIDAY, MAY 16, 2014 | $2.00

Україні виділили 365 млн. евро

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – 13 травня Прем'єр-міністер України Арсеній Яценюк (ліворуч) та Президент Еврокомісії Жозе Мануель Барозу підписали Угоду про виділення Києву допомоги у розмірі 365 млн. евро на здійснення політичних та економічних реформ, а також розвиток громадянського суспільства. (Фото: УНІАН)

„Кожен думай, що на тобі міліонів стан стоїть...“

Любомир Гузар,
Верховний Архиєпископ-емерит УГКЦ, кардинал

Невдовзі обиратимемо наступного президента України. Ми вже пережили кілька подібних виборів, але цього разу, після трагічних подій з одного боку і народного пробудження на Майдані – з іншого, на порозі суттєвих змін нашого суспільного життя та справжньої можливости жити в нормальній демократичній країні, це голосування матиме для нашої держави особливе значення.

З історії багатьох держав упродовж століть знаємо, якою важливою особою є провідник, хоч би як ми його називали: цісар, цар, король, князь, гетьман, президент, генсек.

Добрий керівник, щиро відданий своєму народові, який бажає йому справжнього добра, – це велике щастя для народу. Поганий

(Закінчення на стор. 3)

Віліям Гейґ про час рішень

7 травня в Києві перебував з офіційною візитою Міністер закордонних справ Великобританії Віліям Гейґ. Того ж дня київська „Газета по-українськи“ вмістила його статтю, яку ми пропонуємо нашим читачам.

Менш ніж за три тижні українці візьмуть участь у виборах президента, які визначать напрям майбутнього розвитку країни.

Підготування до виборів триває, незважаючи на спроби дестабілізувати, зірвати і залякати. Великобританія разом з нашими партнерами з Европейського союзу пропонує будь-яку можливу підтримку, щоб допомогти Україні рухатися уперед до заможнішого, демократичного й відповідального майбутнього. Але хто буде вести вас до цього майбутнього, – вирішувати вам, і ви маєте бути вільними зробити свій вибір без страху нестабільности та залякування.

Підтримка стабільної, демократичної України однозначна: вона йде від европейських націй, США та наших союзників з Великої сімки та НАТО.

Тільки минулого тижня Міжнародний валютний фонд погодився виділити кредит,

(Закінчення на стор. 15)

ГОЛОВНА ТЕМА ДНЯ

„Референдум“ не мав нічого спільного з волевиявленням українського сходу

Петро Часто

Нічого гіршого, ніж очікувалося на цей день, 11 травня, ніби не сталося, хоч і не сталося нічого кращого. Швидше за все, Донецьк і Луганськ вже надовго залишаться головним болем України, бо лікування вимагає, по-перше, дуже складної „комплексної терапії“, а по-друге, того чинника, яким український державний провід дотепер не надто відзначався – сильної і ясної політичної волі.

Саме відсутність такої волі дала простір для сепаратистського „референдуму“, який абсолютно нічого не має спільного з волевиявленням населення українського сходу. „Голосуванням“ керували кримінальні елементи, вони ж і оголошували потрібні їм результати. Вже напередодні на в'їзді до Слов'янська українські військові затримали авто з 100 тис. заповненими бюлетенями. В саму неділю це повторилося на в'їздах в Новоазовськ і Маріюполь, куди провокатори везли багато тисяч бюлетенів з проставленою позначкою „так“ – тобто як голоси, віддані за „Донецьку народну республіку“.

Міністерство закордонних справ України зареаґувало на брудну і, на жаль, перемішану з кров'ю комедію нібито вповні відповідною заявою: „Проведення 11 травня інспірованого, організованого та фінансованого Кремлем нелеґітимного „референдуму“ про статус Донецької та Луганської областей є юридично нікчемним та не матиме жодних правових наслідків для територіяльної цілісности і устрою України. Організатори цього злочинного фарсу свідомо пішли на порушення Конституції та законодавства України, знехтували закликами української влади та міжнародного співтовариства. За „референдумами“ і провокаціями стоять вишколені та озброєні за сучасними російськими стандартами терористичні бандформування…“.

Все тут правильно, все так, але бандитам такі заяви – як зайцеві стоп-сиґнал. В день „референдуму“ у місті Брянка на Луганщині п'яна ватага сепаратистів розстріляла з автоматів четверо юнаків – тільки за те, що вони віталися між собою гаслом „Слава Україні!“.

У Краматорську проросійські покидьки викрали трьох дівчат, котрі на місцевому летовищі передавали харчі для українських вояків. Усіх їх страшно катували, одній дівчині поламали ребра і вирвали волосся з голови…

Того 11 ж травня сепаратисти викрали і жорстоко побили керівника маріюпільського управління міліції Валерія Андрощука.

Маштабне розпаношування українофобського ненависництва створює для хистких людців на сході ілюзію остаточної поразки офіційного Києва. На бік сепаратизму вже відкрито схитнувся донецький олігарх Рінат Ахметов. 10 травня його бізнес-група „Метінвест“ повідомила спеціяль-

(Закінчення на стор. 15)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Економіка України міцнішає

КИЇВ. – В Україні скорочується дефіцит бюджету, а в частині реґіонів зростає обсяг депозитів, засвідчили 13 травня офіційні статистики. Міжнародний валютний фонд теж покращив прогнози щодо наповнення української скарбниці. Політологи пояснюють позитивні зрушення в українському бюджеті та економіці в цілому припиненням частини корупційних схем попередньої влади. У восьми українських областях громадяни несуть до банків більше грошей, ніж знімають зі своїх рахунків з початку року. Ці та інші факти можуть свідчити про тенденцію до стабілізації української економіки. Водночас зазнають падіння важке машинобудування та хемічна галузь, які орієнтовані на експорт до Росії. З іншого боку, попри конфлікт з Росією, зростають торгівля, надання послуг, виробництво продуктів харчування та медикаментів. *(Радіо „Свобода“)*

Збільшено список покараних

КИЇВ. – 12 травня Европейський союз офіційно оприлюднив перелік нових фізичних і юридичних осіб, щодо яких запроваджуються санкції через їхню причетність до дестабілізації в Україні, зокрема обмеження на в’їзд до країн Евросоюзу і „шенґенської території“, замороження активів на території Евросоюзу. Крім чиновників в Росії, санкції накладено на виконувачів обов’язків керівників відділів Федеральної міґраційної служби окупаційної влади Росії у Криму Петра Яроша і в Севастополі – Олега Козюру, „прокурорів“ Криму Наталю Поклонську і Севастополя – Ігоря Шевченка, проросійських сепаратистів В’ячеслава Пономарьова у Слов’янську, Ігоря Безлера в Горлівці, одного з ватажків збройних загонів сепаратистів Ігоря Какідзянова, керівники так званих „центральних виборчих комісій“ Романа Ляґіна і Олександра Малихіна, а також народного депутата Олега Царьова. Вперше у список потрапили дві компанії у Криму – „Чорноморнафтогаз“ і „Феодосія“. Схожі санкції розширили США, Канада, Швайцарія. *(Радіо „Свобода“)*

Нападають на патріотів

КОТОВСЬК, Одеська область. – В ніч на 12 травня на журналіста і письменника, активіста „Правого сектора“ Олександра Ярошенка було здійснено напад. До його помешкання увірвалися одягнуті в камуфляж і маски невідомі молодики, стали бити патріота і кричати: „Ти не любиш Путіна!“. Коли вони почали обшук квартири в пошуках поживи, О. Ярошенко вистрибнув у вікно і побіг до лісу. Нападники переслідували його, але втратили слід, повернулися і спалили житло. 8 травня в Луганській області виявлено спалене авто, у якому загинув голова осередку „Просвіти“ в Красному Лимані Донецької області Валерій Сало. Напередодні його викрали з села Шандриголове невідомі особи у камуфляжі. *(Інститут масової інформації, ЗіК)*

Трагедія Донбасу насувається

КИЇВ. – Коментуючи загострення нестабільности на сході України, Міністер закордонних справ Швеції Карл Більдт заявив 13 травня, що ця нестабільність може повністю зруйнувати економіку Донбасу. „Трагедія наближається“, – написав К. Більдт. Самодостатність реґіону становить 44.1 відс. Попри те, що у реґіоні зосереджено до чверти промислового виробництва України, його відокремлення зашкодить самим мешканцям, позначиться на платнях, наявності робочих місць. Люди самі себе заганяють у глухий кут. Україна не програє, бо позбудеться величезних проблем реґіону. *(Бі-Бі-Сі)*

Біженців оселили у „Межигір’ї“

КИЇВ. – 13 травня перших утікачів з східних реґіонів України прихистили в президентській резиденції „Межигір’я“, де оселилися 10 переселенців з Луганська, Донецька і Краматорська та 20 кримчан. Їх розселили в двоповерховому будинку, де раніше жила прислуга Віктора Януковича. Сніданки та обіди їм приносять з їдальні, де харчуються працівники „Межигір’я“. *(„Українська правда“)*

Українці відстояли Одесу

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Російські диверсанти плянували 9 травня розпочати військове захоплення Одеси, Миколаєва та Херсона. Для цього на території сусідньої Придністровської Молдавської Республіки було зосереджено близько 1,700 російських військовослужбовців і 2,200 координованих Федеральною службою безпеки Росії представників різних проросійських організацій. Вони мали разом із місцевими сепаратистами дестабілізувати ситуацію на півдні України і захопити місцеві органи влади.

Коли ж ці пляни були зірвані початком антитерористичної операції у Слов’янську, російське керівництво вирішило форсувати події, щоб змусити уряд перекинути українські війська з Донбасу на південь України. Для цього сепаратисти здійснили 2 травня в Одесі напад на мирну ходу за єдність України. Сутичка переросла у жорстоке побоїще. Усе відбувалося за тим же сценарієм, що й у Харкові.

На Соборній площі зібралися фанати футбольних клюбів „Чорноморець“ (Одеса) і „Металіст“ (Харків), щоб пройти до стадіону, де мала відбутися гра. До них приєдналися і жителі міста. Учасники походу тримали прапори України і патріотичні гасла. Ледве колона почала рух, як від Олександрівського проспекту з’явилися молодики у масках і з палицями. Виникли сутички, десятки людей були поранені.

Сутички тривали і на Дерибасівській вулиці, де сепаратисти застосували вогнепальну зброю. Вона була доставлена з Росії і до цього зберігалася у їхньому таборі на Куликовому полі. Бойовики застрелили з автоматичної зброї активіста Евромайдану. Друзі накрили тіло загиблого прапором України. А стрілянина тривала. Прихильники Росії вели вогонь з дахів будинків.

Змагання з футболу відбулося й закінчилося з нічийним вислідом 1:1. Після гри активісти Евромайдану вирушили штурмувати табір сепаратистів на Куликовому полі.

Сепаратисти заховалися у захопленому ними будинку професійних спілок. Протестанти підпалили спорожнілі намети. Невдовзі спалахнуло і приміщення профспілок. Що стало причиною пожежі, досі не з’ясовано. Пожежники з’явилися лише через півгодини. 30 осіб отруїлися чадним газом, а вісім викинулися з вікон.

Під час заворушень в Одесі загинуло 37 осіб, ще 200 осіб постраждали, 25 з них перебувають у важкому стані. З’явилася інформація, що серед загиблих у будинку профспілок, було 15 росіян і п’ятеро громадян Придністров’я.

Після трагічних подій до міста прибули відомі політики і громадські діячі: кандидати у президенти України Юлія Тимошенко, Петро Порошенко, Сергій Тігіпко, провідник партії „УДАР“ Віталій Кличко та довірена особа кандидата в президенти Юрій Луценко. Вони відвідали в реанімаційних відділеннях лікарень постраждалих, а П. Порошенко здав кров для них.

Ю. Тимошенко висловила подяку одеситам за те, що вони не допустили, щоб ця терористична акція завершилася бльокуванням адміністративних будівель та окупацією Одеси за сценарієм Луганської та Донецької областей.

Бій українців з сепаратистами на Дерибасівській вулиці Одеси. (Фото: Сергій Горицвіт)

Пагорб єдности насипали в Черкасах

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – На Соборній площі міста 1 травня відбулася всеукраїнська маштабна акція „Пліч-о-пліч“, занесена того ж дня до Книги рекордів України. Понад 4,000 учасників цього дійства, одягнених у сині та жовті сорочки, узявшись за руки, одночасно виконали присідання 25 разів підряд – за кількістю областей України, враховуючи Крим. Молодь склала український державний прапор, всередині якого в єдиному ритмі пульсувало „серце“ – руки юнаків та дівчат.

25 представників з усіх реґіонів держави привезли до Черкас жменю землі, взяту з найсвятішого місця свого краю. Коли вони висипали землю, у центрі Шевченкового краю з’явився символічний Пагорб єдности українських земель, який продемонстрував гаряче прагнення посланців сходу і заходу, півдня і півночі України до національного взаєморозуміння, примирення та єднання. Відбувся концерт 25 відомих українських співаків. 25 олімпійських чемпіонів і чемпіонів світу взяли участь у акції.

Ініціаторами цього заходу стали голова Черкаської обласної державної адміністрації Юрій Ткаченко і президент Фонду волонтерів України Тимофій Нагорний.

Акція „Пліч-о-пліч“ на Соборній площі в Черкасах. (Фото: Олександер Костирко)

Фермерам набридла корупція

Світлана Орел

Пікет фермерів у Кіровограді. (Фото: „Мій Кіровоград“)

КІРОВОГРАД. – Понад 200 фермерів з Бобринецького, Новомиргородського, Компаніївського, Знам’янського районів розпочали 25 березня пікетування обласних управлінь Державного земельного аґенства та податкової інспекції. Вони тримали гасла „Що змінилось, як хабарі залишились?“, „Землю – місцевим громадам!“, „Від податкових пояснень земля краще не родить!“.

Конкретним приводом для пікетування стало становище фермера з села Новоградівки Андрія Каспришина, який понад 10 років орендував землю, коли з’ясувалося, що на землю претендує інша особа. Фермери розцінили це як продовження політики хабарницьких схем і вийшли на пікетування.

Серед основних вимог – передання усіх земель у власність сільських громад, встановлення меж населених пунктів, комплексна перевірка законності земельних договорів, публічний звіт про діяльність головного управління аґентства за минулий рік. Фермери вимагають прозорости у земельних взаєминах, припинення хабарництва і зловживань.

До пікетуючих вийшли начальник головного управління Держземаґенства Антон Куценко, директор департаменту обласної адміністрації Сергій Кореняк, перший заступник начальника головного управління Міністерства доходів Сергій Колотуха. Розмова була продовжена в етері обласної телерадіокампанії. А. Куценко заявив, що земельна ділянка буде надана тому, хто її обробляв досі.

Ясна річ, непотрібні були б пікетування, якби подібні конфлікти розв’язувались так просто. Але Олексій Цокалов, голова Асоціяції фермерів та приватних землевласників Бобринецького району, говорить, що досі існувала таємна плата за продовження договорів оренди – 300 дол. з гектара. Прізвищ, зрозуміло, ніхто не називав, але обласній владі наказували з Києва збирати гроші і передавати до столиці. О. Цокалов розповів, що фермери погоджувалися давати хабарі на вимогу влади, щоб прискорити вирішення справи.

А. Куценко запевнив, що буде створено громадську раду, яка контролювала б прийняття рішень і в разі потреби зверталася до правоохоронних органів.

Сергій Рожкован, голова антикорупційного комітету Бобринецького району, заявив, що податкова інспекція вимагала від фермерів документів на кожну дію за останні три роки. Фермери були обурені такою прискіпливою контролею, яка заважає їм працювати. З 78 фермерів Бобринецького району тільки О. Цокалов та Віктор Чміленко, який загинув на Майдані 20 лютого, знайшли в собі сміливість не відповідати на такі запити.

Добре, що відбулася така розмова. Вона показала, наскільки різне мислення мають виробники і чиновники. Цю різницю слід скорочувати. Майдан досяг того, що чиновники тепер йдуть на діялог. Слід виробляти гнучкіші взаємини у кожній справі.

„Кожен думай...

(Закінчення зі стор. 1)

провідник, зорієнтований не на загальне благо, а на інші речі, – це, можна сказати, прокляття для люду.

Наглядним прикладом того, наскільки важливий для України добрий президент, є поведінка наших недругів і ворогів, які за всяку ціну хочуть унеможливити прийдешні вибори.

Тому не дивно, що переживаємо критичні часи нашої історії, мріючи про доброго керівника держави.

Підозрюю, що багато співвітчизників ставлять собі запитання: яка користь нам від нового президента та нової влади? І це не дивно. Адже багато українців виростали та виховувалися, коли Україна була інтеґральною частиною СРСР. У ті часи громадянин як такий не представляв жодної цінності. Усе, що людина могла мати чи робити, залежало від комуністичного керівництва, яке впевняло, що забезпечує їй все необхідне.

Більшовицька пропаґанда запевняла, що СРСР – це найбільш демократична держава у світі, хоча насправді там демократією навіть не пахло. Народ не мав жодного голосу.

На жаль, такого способу мислення ми ще не цілком позбулися. Тому і виникає запитання, що ми з того всього будемо мати.

Богу дякувати, за 20 з гаком років відбулися зміни, відкрилися нові можливості. А за останніх кілька місяців ці зміни набрали нової форми, нового життя. Як було сказано вище, ми стоїмо на порозі встановлення справжнього демократичного ладу.

Що це означає?

Влучно про це сказав наш великий поет Іван Франко. У його вірші „Великі роковини“ читаємо: „Кожний думай, що на тобі міліонів стан стоїть, що за долю міліонів мусиш дати ти одвіт“. У цих рядках є два ключових слова.

Перше – „кожний“, не тільки високопосадовець, чиновник, а кожний громадянин, без винятку, від найстаршого до наймолодшого, від найбільшого до найменшого.

Друге – „ти“. Це особисте звернення, не „він“, „вона“ чи „вони“, а – „ти“. Кожний з нас особисто відповідальний за долю всього народу.

Таке формулювання наганяє великий страх на людей, які звикли щось одержувати, а самі нічого не робити або навіть боятися щось робити.

Хто, я відповідальний за долю мільйонів? Так, ти.

На порозі нової ери в історії України, в яку тепер вступаємо, мусимо чітко усвідомити собі цю відповідальність за загальне благо. Інакше будуть даремними жертви наших дідів і батьків, Небесної сотні, а також духовне піднесення Майдану.

Перед кожним з нас стоїть нині основне запитання: що я можу, що повинен зробити, як маю думати, говорити і діяти, щоб забезпечити всьому своєму народові Богом дані людські права?

Хочу пригадати шановним читачам, що дуже важливою цими днями є наша щира молитва до Небесного Отця з проханням про Його милосердну опіку. Наша народна приказка каже: на Бога уповай, а рук прикладай.

Без Божої допомоги нічого не досягнемо, але якщо не будемо діяти, старатися, то поставимо перешкоду Божій благодаті, чого не доведи Господи!

(„Українська правда“)

Шановні дописувачі! Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу svoboda@svoboda-news.com у форматі „doc“.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Перший „державний переворот“

ДОНЕЦЬК. – У незаконній „Донецькій народній республіці“ 12 травня стався перший „державний переворот“, у висліді якого полковник Головного розвідувального управління Росії Ігор Гіркін („Стрєлков“) фактично усунув від „влади“ Дениса Пушиліна та кількох інших провідників сепаратистського руху. І. Гіркін проголосив себе головнокомандувачем невизнаної республіки та видав першу постанову, якою оголосив війну Україні та закликав війська Росії перетнути українські кордони і допомогти сепаратистам. За весь час протистоянь в цьому реґіоні загинуло 49 осіб, ще понад 200 отримали вогнепальні поранення. *(Радіо „Свобода“)*

Католики спільно провели прощу

ЛЬВІВ. – Рік Митрополита Української Греко-Католицької Церкви Андрея Шептицького розпочався на Львівщині 10-11 травня прощею, присвяченою пам’яті матері Митрополита – Софії Фредро-Шептицькій. У ній взяли участь також вірні Римо-Католицької Церкви. Прочани подолали пішки 40 кілометрів від містечка Рудки, де у костелі Успіння Діви Марії поховані батьки С. Фредро, відвідали село Вишню, де був маєток Фредрів і народилась Софія. Тут часто бував у рідних А. Шептицький. *(Радіо „Свобода“)*

Виставу привезли з Ню-Йорку

КИЇВ. – В Україні 13 травня презентували виставу „Темна ніч. Ясні зорі“ про зустріч Тараса Шевченка та Айри Олдриджа – першого афроамериканського актора, який зіграв Віліяма Шекспіра. Цю історію, що відбулася у 1858 році, інсценізувала Вірляна Ткач – американська режисерка українського походження з Ню-Йорку. Перекладачкою і свідком цієї зустрічі стала 14-річна Катерина Юнґе, яка пізніше описала її у своїх мемуарах. Саме вони лягли в основу вистави В. Ткач. Підготувати виставу запропонувало Посольство США в Україні до 200-річчя поета. А. Олдриджа грав молодий актор Джеремі Тарді. *(Радіо „Свобода“)*

У завалах виявили уцілілу жінку

МИКОЛАЇВ. – 13 травня рятувальники продовжували розбирати завали житлового будинку, де напередодні стався вибух, від якого загинули три особи, кілька людей травмовані. У завалах працює спеціяльний міжнародний загін, який прибув з Києва. Вночі на рівні сьомого поверху знайшли жінку, якій вдалося вижити. Жінку завезли у лікарню. Основна версія міліції щодо вибуху – самогубство одного з мешканців. *(Бі-Бі-Сі)*

Рекомендації щодо термінів

КИЇВ. – 13 травня Інститут медіа права, Інститут масової інформації, „Телекритика“ та „Інтерньюз-Україна“ оприлюднили рекомендації для журналістів щодо правильного вживання термінів „терористи“, „самооборона“, „сепаратисти“ „окупанти“, „диверсанти“, „федералісти“, „посібники терористів“, а також – „миротворці“. Це надзвичайно важливо для забезпечення громадян об’єктивною інформацією про події в державі. Російська пропаґанда свідомо здійснює інформаційну війну і широко використовує підміну понять. Некоректна та безвідповідальна робота з інформацією в кризовий період може призвести до юридичної відповідальности самих журналістів. *(Інститут масової інформації)*

На стадіоні будуть глядачі

КИЇВ. – Фінал змагань за Чашу України з футболу відбудеться в присутності глядачів, повідомив 14 травня керівник Департаменту інформації Федерації футболу України Павло Терновий. Про місце і час проведення фіналу покищо офіційно не повідомили. Спершу фінал плянували провести у Харкові, проте з міркувань безпеки почали шукати інше місто. 13 травня вирішили провести гру в Полтаві, але без глядачів. Вболівальники провели у Києві акцію протесту з вимогою провести фінал з глядачами. У фіналі змагатимуться команди „Динамо“ і „Шахтар“. *(Бі-Бі-Сі)*

АМЕРИКА І СВІТ

Ед Ройс про важливість виборів в Україні

ВАШІНҐТОН. – Голова Комітету з закордонних справ Палати представників республіканець Ед Ройс у цей спосіб прокоментував 11 травня незаконний „референдум" на сході України: „Сьогоднішній референдум на підконтрольних сепаратистам територіях у східній Україні є не тільки нелеґальним, але і визнанням слабкости сепаратистів. Навіть за сильної підтримки з боку Москви, сепаратисти виявились неспроможними захопити більші території, чи отримати підтримку місцевого населення для своїх плянів. Опитування громадської думки свідчать, що лише меншість виступає за анексацію Росією. Як я на власні очі переконався під час поїздки до Дніпропетровська три тижні тому, більшість українців на сході мають намір брати участь у виборах президента 25 травня". Е. Ройс також вважає, що вибори президента є надзвичайно важливими для майбутнього України, і що США та їх союзники мають інтенсивно працювати, щоб забезпечити їх успіх. *(„Голос Америки")*

Спільна заява Меркель і Оланда

БЕРЛІН. – У спільній заяві за вислідами зустрічі Канцлера Німеччини Анґели Меркель і Президента Франції Франсуа Оланда у німецькому місті Штральзунд 10 травня говориться: „Проведення вільних і справедливих президентських виборів в Україні 25 травня має велике значення. Якщо ці міжнародно визнані вибори не відбудуться, то це неминуче приведе до дальшої дестабілізації України. Німеччина і Франція вважають, що це повинно мати наслідки, узгоджені на засіданнні Ради Европейського союзу 6 березня" – тобто триступеневий плян санкцій проти Росії. *(„Кореспондент")*

Не бажають візити Путіна

ПАРИЖ. – Група громадських активістів Франції звернулася через Інтернет до співвітчизників на підтримку петиції на адресу Президента Франсуа Оланда з проханням скасувати візиту Володимира Путіна до Нормандії, заплянованy на 6 червня. Лист трьома мовами (французькою, англійською та російською) надіслано до Єлисейського палацу 9 травня. Як зазначається в листі, запрошення В. Путінові має бути скасоване з огляду на те, що „Україна наразі залишається окупованою російськими військами і тривають страшні злодіяння на кримській землі". *(Укрінформ)*

НАТО все більше дбає про безпеку

ТАЛЛІН. – 8-9 травня в столиці Естонії відбулася двооденна неформальна зустріч Північноатлантичної ради, у якій взяли участь всі посли країн НАТО, а також Генеральний секретар Альянсу Андерс Фоґ Расмусен. Міністер закордонних справ Естонії Урмас Пает сказав, що візита Генерального секретаря і послів країн НАТО є важливим політичним сиґналом, оскільки „підтверджує стремління НАТО запевнити безпеку держав – членів організації і стремління союзників захистити територію НАТО". Окрім зустрічі з Президентом Естонії Томасом Гендриком Ільвесом і Прем'єр-міністром Тааві Рийвасом, А. Ф. Расмусен відвідав авіяційну базу „Емарі" під Таліном. *(„Кореспондент")*

Грузія прагне в НАТО

ТБІЛІСІ. – Міністер оборони Грузії Іраклій Аласанія заявив 9 травня, що Тбілісі активізує роботу щодо вступу в НАТО в рамках ширшої стратегії стримування російської аґресії щодо колишніх радянських республік. Уряд Грузії розраховує, що на вересневій зустрічі організації Північноатлантичного договору у Великобританії Альянс підтримає Плян дій щодо вступу Грузії в НАТО. Глава військового відомства Грузії також закликав США і НАТО активізувати співпрацю з колишніми радянськими республіками в рамках зусиль зі стримуванню Кремля. Він повідомив, що восени цього року в Грузії відбудуться спільні грузинсько-американські навчання, які будуть носити переважно військовий характер. Крім того, за його словами, Тбілісі обговорює питання про закупівлю протитанкових боєприпасів. *(„Дзеркало тижня")*

ТОЧКА ЗОРУ

Чого хоче Рінат Ахметов?

Тарас Кузьо

Очевидно, що Юлію Тимошенко приваблює ідея station налагодити стосунки з Рінатом Ахметовим, аби той, враховуючи його погані стосунки з Петром Порошенком ще з часів затримання Бориса Колеснікова весною 2005 року, підтримав її на президентських виборах. Однак, Ю. Тимошенко повинна відмовитися від цієї спокуси: це стане її політичної помилкою і призведе до зниження авторитету серед її традиційних прихильників, які схвалюють її антиолігархічну риторику, та серед учасників Евромайдану, які боролися за нову Україну і сподівалися, що „візантійські" практики підкилимних ігор залишаться в минулому.

Після втечі Віктора Януковича нова влада звернулася до олігархів з пропозицією очолити південні та східні реґіони. Р. Ахметову запропонували стати губернатором Донецької области, однак, він (на відміну від більш патріотичного Ігоря Коломойського, який погодився стати губернатором Дніпропетровської области), відхилив цю пропозицію. Історики запам'ятають цю подію як перший привід для звинувачень Р. Ахметова у зраді України.

Р. Ахметов, відстоюючи лише власні інтереси, вирішив тягнути час і почати торги за власну підтримку з Києвом та Москвою. Він залишався пасивним під час розгулу збройних сепаратистів і російського вторгнення на Донбасі. У сусідній Дніпропетровській області І. Коломийський тримав сепаратистів під контролею, і реґіон залишався спокійним. Р. Ахметов, на якого працюють тисячі робітників його імперії „System Capital Management", міг спонукати їх підтримати територіяльну цілісність України та завадити сепаратистським акціям.

Україна після Евромайдану та Україна після Помаранчевої революції – дві різні країни для Р. Ахметова. У 2005 році він одразу втік до Монако, в один зі своїх розкішних маєтків, і залишався там, доки у вересні не усунули уряд Ю. Тимошенко. Сьогодні він не хоче перебиратися в Европу, побоюючись труднощів, з якими може там зіткнутися. Хоч він і не перебуває в українському чи міжнародному списку розшукуваних осіб, його офіси у Швайцарії обшукали у рамках розслідування дій Олександра Януковича, який перебуває в такому списку. Крім того, затримання на вимогу США Дмитра Фірташа, який також не був у розшуку, у Відні, вочевидь, подало Р. Ахметову виразний сиґнал з приводу того, що його може очікувати, якщо він переберется в Европу.

Уперше за свою кар'єру в бізнесі Р. Ахметов не має політичного покровителя на найвищому щаблі політичної влади („даху"). Партія Реґіонів відреклася від В. Януковича, який був партнером Р. Ахметова у бізнесі і політиці протягом 20 років, після його втечі та переживає серйозну кризу партійної дисципліни. Колишня партія влади офіційно підтримала харківського губернатора Михайла Добкіна – у той час, як у виборах беруть участь ще шість пов'язаних з нею кандидатів.

Окрім нестачі почуття патріотизму, Р. Ахметов (а також Д. Фірташ і „сім'я") відзначився тим, що отримав найбільшу кількість державних контрактів протягом чотирирічного правління В. Януковича і таким чином допоміг останньому розграбувати українські державні активи. Тому не дивно, що Р. Ахметов підтримував В. Януковича до самого кінця, в тому числі під час прийняття диктаторських законів у „чорний четвер", і перших убивств активістів кількома днями після того.

Така льояльність не має викликати подиву, адже В. Янукович завжди вимагав від олігархів 50 відс. за надані їм преференції. Відповідно, значна частка того, що приписували Р. Ахметову, насправді належала В. Януковичеві. Їхній бізнесовий і політичний союз був зміцнений у середині 1990-их років, коли Р. Ахметов пролобіював перед Леонідом Кучмою В. Януковича на посаду губернатора Донеччини. Контроля Р. Ахметова і В. Януковича над Донбасом укріпилася наприкінці 1990-их роківв, коли вони використали банди кримінальних авторитетів для побудови владної монополії з боку „даху" донецького клану – Партії Реґіонів.

З того часу Р. Ахметов активно потурав установленню керованої демократії російського зразка в Донецькій області та зомбіфікації місцевого населення, ніколи не засуджував виборчі махінації В. Януковича та Партії Реґіонів, брав безпосередню участь у корупп-

(Закінчення на стор. 5)

„Дер Шпіґель": Володимир Путін – постфашист

Журналіст німецького видання „Der Spiegel" Ян Фляйшгавер вважає, що в ідейному пляні Президент Росії Володимир Путін є спадкоємцем не радянських керівників, а фашистів. Аби зрозуміти це, журналіст пропонує проаналізувати „страхи та антипатії" російського керівника.

Отже, основною темою виступів В. Путіна є „загроза з боку сил, які відчувають внутрішню могутність російського народу й не дають йому піднятися". Ці сили, на думку кремлівського вождя, „не тільки розширюють сферу свого впливу на Схід, але й роблять замах на російську душу".

Донедавна багато хто сприймав зовнішню політику Кремля з точки зору геополітики: мовляв, Росія прагне повернути території, втрачені після розпаду Радянського Союзу. „Однак, це неправильно, – пише журналіст. – Коли В. Путін говорить про ворогів російського народу, він мислить набагато глибше – саме про „замах на російську душу". Саме це В. Путін має на увазі, коли говорить про необхідність захищатися від Заходу.

Міркуючи про природу людини, яка „збирається переглянути европейський світопорядок", Я. Фляйшгавер пише: „Можливо, ми не наважуємося провести правильні паралелі, тому що вони нагадують нам про час, який, як ми вважали, залишився назавжди позаду". Партія „лівих" і деякі соціял-демократи в Німеччині вважають В. Путіна людиною в дусі радянських вождів, які завжди відстоювали ідею соціялізму. Але в основі лежить одна помилка: „Путін не посткомуніст, він постфашист".

До такого висновку журналіст доходить, проводячи паралелі з становленням фашизму в Італії: „Там також був присутній культ тіла, патетична риторика обстоювання своїх прав, оцінка ворога як такого, що прийшов у занепад і деґрадував, зневажливе ставлення до демократії й західного парляментаризму, роздутий націоналізм". На підтвердження своєї точки зору. Я. Фляйшгавер звертає увагу на той факт, що „вороги свободи з правого табору давно відчули, що в Путінові говорить той, хто поділяє їхні ідеї", а сам Путін визнає у Вікторові Орбанові та Марін Ле Пен „братів за духом".

Ухвалений в Москві минулого року „антиґейський закон", підсумовує Я. Фляйшгавер, спочатку навіть і не був зрозумілий у його справжньому значенні. „Зараз же помітно, що тоді мова вперше зайшла про нову Росію". Той закон, додає „Der Spiegel", був тільки початком, „продовження ж думки про те, що певні групи людей є другосортними, – це віра в перевагу власного народу".

(Еспресо ТВ)

Триває збір підписів проти Росії

ВАШІНҐТОН. – Петиція на сайті Білого дому з закликом до США визнати Росію державою-спонзором тероризму набрала станом на 5 травня майже третину від необхідної кількости голосів. Петиція, яку оприлюднили 23 квітня, повинна протягом місяця, до 23 травня, зібрати не менше, ніж 100 тис. підписів, щоб адміністрація Президента США Барака Обами була зобов'язана розглянути її. На цей момент під нею стоїть 29 тис. підписів. Таким чином, за два з половиною тижні залишається зібрати понад 71 тис. підписів. Петицію може підписати громадянин будь-якої країни, не лише США, на сторінці http:www.state.gov/j/ct/list/c14151.htm.

Автори петиції заявляють, що Росія здійснює неоголошену війну проти України і при цьому вдається до таємних операцій, які загалом підпадають під визначення міжнародного тероризму у кримінальному законодавстві США.

Ідеться конкретно про те, що озброєні аґенти Росії, діючи під виглядом інших осіб, намагаються вплинути на політику органів влади України шляхом залякування чи примусу. Ці аґенти також намагаються вплинути на дії влади шляхом убивств, викрадень людей, силових захоплень урядових будівель, відділень правоохоронних органів і військових частин в Україні. При цьому така діяльність здійснюється в широкому маштабі і протягом тривалого часу, незважаючи на те, що її засудили США, НАТО, Евросоюз і ООН.

Держави, визначені у США як спонзори тероризму, автоматично потрапляють під чотири головні категорії санкцій: обмеження на отримання закордонної допомоги від США, заборону на постачання товарів і послуг оборонного призначення, контролю за експортом до них товарів і технологій подвійного призначення, а також низку фінансових та інших обмежень. Крім того, під інші санкції США потрапляють особи і країни, які беруть участь у певних різновидах торгівлі з державами-спонзорами тероризму.

Адміністрація Президента США зобов'язалася розглядати і давати відповідь на громадянські петиції, оприлюднені у спеціальному розділі сайту Білого дому, якщо вони набирають визначене число підписів за певний час. Відповідь не мусить полягати у виконанні вимог петиції.

(Радіо „Свобода")

З заповідей „найкращої країни"

Російський письменник Леонід Каґанов зформулював, у жанрі політичної сатири, 10 заповідей нової російської державної надпотуги, спираючись на сучасні реалії цієї країни і прогнозуючи „бучні" заяви ідеологів російського імперіялізму у майбутньому. Вміщуємо цей текст за публікацією „Еспресо ТВ"

1. Ми знову живемо в найкращій країні. Її повна назва – СССР (розшифровується як Славная Свободная Стабільная Россія).

2. Росія найбільша за розміром, населенням, розвитком, культурою, розумом, скромністю, чесністю та справедливістю. Нам належать всі відкриття і досягнення, Велика Вітчизняна Перемога та Ісус Православний.

3. Нам належать Арктика, Антарктика і Небеса, тому що космос відкритий нами. Не належать лише деякі території нашої плянети, зайняті покищо чужоземними державами. Там живуть колишні або майбутні громадяни, потерпаючи під владою своїх фашистів.

4. Наша найвища сила – Ісус Православний, він допомагає боротися з фашизмом ззовні й тероризмом всередині. Ісус прощає всіх, навіть решту релігій. Тому ще це також наші майбутні православні, що потерпають під владою єресі.

5. Наше найвище досягнення – Велика Вітчизняна Перемога 1941-1945 років, коли ми, самодержець Микола Другий і полководець Великий Сталін, перемогли Гітлера, фашизм, бендерівців, ґеїв та піндосів. Нічого величнішого в нашій історії не було й не буде. Той, хто намагається принизити Перемогу – гірший за Гітлера, цього навіть він не намагався зробити.

6. Нас оточили вороги з усіх боків – Піндосія, Гейропа та інші країни, їхні підстилки. Подорожі туди небезпечні. Якщо дивитись на Росію з космосу, Росія біла, інші – блакитні. У нас є друзі: Зімбабве, Ніґерія, Болівія, Венесуела, Корейська Народно-Демократична Республіка, Сирія, Куба, Нікараґуа, Сомалі та Судан. Але їздити потрібно в Сочі.

7. Фашисти Піндосії та Гейропи брехливо та лукаво поклоняються чужій нам духовній цінності – свободі. Від якої всі поблеми. Насправді жодної свободи в них немає, вся свобода в нас. Тому в нас так багато проблем.

8. Всередині Росії ворогів ще більше, ніж ззовні. Націонал-зрадники ніде не працюють, розвалюють Росію на піндоські гроші: креативний кляс, інтеліґенти, музиканти, правозахисники, екологи, журналісти, блоґери і просто невдоволені. Вони складають третину населення, але їх підтримує менше 1 відс.

9. Терористи готують інформаційні бомби і підривають їх серед скупчення мирних людей в інтернеті. Тому Дума вдосконалює антитерористичні закони, які запобігають скупченню людей в інтернеті.

10. Цензури в нас не було й не буде. В Росії кожен має право висловлювати будь-яку свою думку мовчки.

Чого хоче...

(Закінчення зі стор. 4)

ції на найвищих щаблях, вкладав більше у свої палаци в Европі, ніж в Україну, та сприяв поширенню цензури в Україні та за її межами.

Р. Ахметов – єдиний український олігарх, юристи якого на Заході вимагають, щоб журналісти і дослідники не публікували нічого критичного про його минуле. Я став першим західнім дослідником, який став об'єктом переслідування з боку юристів Р. Ахметова. Співробітники „System Capital Management" усередині країни, в свою чергу, відмовляються розкривати інформацію про те, чим Р. Ахметов займався протягом 1985-1995 року, хоча ми знаємо, що він належав до „татарської мафії" Євгена Щербаня й Ахатя Брагіна, яких убили у 1995-1996 роках.

Р. Ахметов не наслідував прикладу І. Коломойського щодо встановлення контролі над сепаратистами в реґіоні. Можливо, в Р. Ахметова все ще є час для того, аби вирішити, де він хоче жити: у демократичній Україні, що інтеґрується в ЕС, або в українському сепаратистському анклаві на зразок Придністров'я чи навіть у складі Росії. Якщо він обере демократичну українську державу в складі Европи, наступний український президент має здійснити три такі кроки: демонополізувати бізнес-імперію Р. Ахметова, яка контролює надто велику частку української економіки; повернути в державну власність активи, які Р. Ахметов украв протягом президентства В. Януковича; пояснити Р. Ахметову, що донецькі правила, за якими він грав останні 20 років, вже не діють, і слід поводитись у відповідності до нових правил. Іншими словами, що пора грати за правилами, а не з правилами.

Тарас Кузьо – науковий співробітник Центру політичних і реґіональних досліджень Канадського інституту українських студій (Університет Торонто) та співробітник Центру трансатлантичних взаємин факультету міжнародних взаємин Університету Джонс Гопкінса (США).

АМЕРИКА І СВІТ

Візита Путіна до Криму – провокаційна

ВАШІНҐТОН. – Під час зустрічі з журналістами 9 травня прес-секретар Державного департаменту Джен Псакі назвала візиту Президента Росії Володимира Путіна до Криму того дня „провокаційною і непотрібною". Д. Псакі підкреслила: „Крим належить Україні, і ми, звичайно, ніколи не визнаємо незаконних і неправомірних кроків Росії у цьому напрямку". *(„Голос Америки")*

Литва вибирає президента

ВІЛЬНЮС. – 11 травня у Литві відбулася перша тура президентських виборів. За вислідами підрахунку голосів на 99 відс. виборчих дільниць країни, перед веде чинний Президент Даля Ґрібаускайте, яку підтримали 45.83 відс. виборців. Друга тура запланована на 25 травня. Її учасником буде соціял-демократ Зіґмантас Бальчітіс, за якого проголосували 13.7 відс. виборців. На третьому місці – кандидат від Партії праці Артурас Паулаускас з 12.12 відс. голосів виборців. Д. Ґрібаускайте, яка одержала найбільшу кількість голосів, стала першою жінкою-президентом Литви, коли здобула перемогу на виборах у 2009 році. За освітою вона економіст. Д. Ґрібаускайте – одна з найгостріших критиків нинішніх дій Росії в Україні. Останнім часом її рейтинґ серед литовців помітно зріс. *(„Дзеркало тижня")*

Ірак все більше демократизується

БАГДАД. – 30 квітня в Іраку відбулися парляментські вибори. Це сталося вперше після того, як у 2011 році США вивели свої війська з цієї країни. Попри низку терористичних акцій в країні упродовж останніх днів, мільйони іракців прийшли на виборчі дільниці. На 328 депутатських місць претендували більш ніж 9,000 кандидатів від 277 політичних бльоків. У провінції Акбар, де певні райони контролюють радикальні ісламісти, голосування відбувалося на 70 відс. території. Виборців в Іраку охороняли сотні тисяч вояків і поліцейських. Державний секретар США Джон Кері сказав, що „іракці дали гідну відсіч екстремістам, які намагаються зруйнувати демократичний прогрес". *(„Дзеркало тижня")*

Ніґерійських школярок ще не врятовано

ВАШІНҐТОН. – Перша Лейді Америки Мішель Обама назвала викрадення майже 300 школярок в Ніґерії "безсовісним вчинком", здійсненим "дорослими людьми, що намагаються знищити прагнення молодих дівчат". Дружина Президента Барака Обами виступила зі зверненням до американців напередодні Дня матері і сказала, що вона і її чоловік були „обурені і засмучені" звістками про викрадення. „У них Барак і я вбачаємо власних дочок, – сказала М. Обама, мати 15-річної Малії і 12-річної Саші. – Ми бачимо їх надії, їхні мрії і можемо уявити, яке горе переживають зараз їх батьки". Нездатність уряду Ніґерії врятувати дівчаток через майже місяць після їх викрадення угрупованням „Боко Гарам" викликала міжнародне обурення. Сполучені Штати та інші країни надіслали в Ніґерію своїх експертів на допомогу ніґерійській владі. Провідник „Боко Гарам" сказав, що угруповання має намір продати школярок на ринку. *(„Кореспондент")*

Перший День короля

АМСТЕРДАМ. – 26 квітня Нідерлянди відсвяткували перший у свїй історії День короля. Від часу заснування свята в 1885 році і до 30 квітня 2013 року, коли королева Беатрікс зреклася престолу на користь свого сина, трон займали тільки жінки. Мільйони голяндців у помаранчевих сорочинках вийшли на вулиці, щоб відзначити день народження монарха Вілема-Александра і взяти участь у різних заходах, організованих муніципалітетами. У великих містах свято почалося ще в п'ятницю ввечорі, коли на площах відбувалися концерти з участю всесвітньо відомих аристів. Не обійшлося і без невеликих інцидентів. Загалом було затримано понад 100 осіб за бійки та надмірне вживання алкоголю під вигуки „За здоров'я короля!". *(„Дзеркало тижня")*

Путін кличе назад в СРСР

У квітні соціологічна група „Рейтинг" провела в Україні опитування „Ностальгія за СРСР ", яке виявило, що за розпадом Радянського Союзу шкодують близько третини мешканців центру, близько половини – сходу і півдня та понад 60 відс. – Донбасу. Чим старші респонденти, чим менший їхній рівень освіти та доходів, тим більше вони шкодують за СРСР. Погляди людей, які тужать за минулим комуністичним режимом, збіглися з жалем Президента Росії Володимира Путіна, який розпад СРСР назвав „найбільшою трагедією ХХ ст.". Коли третина українців лише тужить за СРСР, то В. Путін діяльно його відроджує.

Передовсім триває посилення туги серед населення самої Росії. Телеканали заповнені старими радянськими фільмами, які оспівують щасливе життя в СРСР, бадьорими піснями минулих часів. Провідною темою стала перемога у Другій світовій війні (звісно, для росіян – великій вітчизняній), нібито досягнута на сплеску загального патріотизму населення. Створено художній фільм „Назад в СРСР", у соціяльних мережах „В контакті" та „Однокласники" з успіхом триває гра „Пригадай СРСР", розгорнуто „Форум народжених в СРСР".

На різних урочистостях знову співають гимн СРСР з дещо виправленим текстом, молодь від березня знову виконує давні норми фізичного загартування „Готовий до праці і оборони", робітників залучають до конкурсів на звання найкращих виробничників на зразок „стахановського руху", у школах впроваджено нові підручники з історії, які теж пропаґують життя в СРСР, вперше за останні 23 роки 1 травня на Червоній площі Москви та в інших містах відбулася святкова „демонстрація трудящих".

Можна навести ряд прикладів цілеспрямованих зусиль Кремля відродити СРСР, але провідне місце серед них посідає зовнішня політика у цій площині, першою жертвою якої стала Україна. Москва намагається роздрібнити Україну на окремі реґіони, щоб потім заволодіти кожним з них зокрема.

3 травня на зустрічі президентів Росії, Казахстану та Білорусі ледве не була підписана угода про Евразійський союз – оновлений СРСР, але раптом став на перешкоді білоруський провідник Олександер Лукашенко, і підписання довелося відкласти.

Дії кремлівських діячів, на думку істориків, дуже схожі на вичини націонал-соціялістів Гітлера, які теж виводили Німецький трудовий фронт на свято „Національний день праці". Тепер партія „Єдина Росія" виводить людей на першотравневі марші. Далі нацисти рушили приєднувати терени, де виявляли етнічних німців. Тепер Москва „рятує" росіян в Криму і на Донбасі.

Але охочі повернутися в СРСР повинні усвідомити, що Москва вже не має сили відродити тоталітарний комуністичний режим, фактично засуджений усім світом. Відроджений СРСР став би режимом кримінальної еліти, як це вже починалося в Україні. Саме повалення режиму Віктора Януковича викликає страх і лють В. Путіна. Щоб уникнути пробудження власного народу, він посилює антиукраїнську пропаґанду, засилає в Україну диверсантів, яких назвали „колорадами", залякує росіян „бандерівцями", збуджує розбійницькі настрої кримінальних верств, яких ще не бракує в суспільстві.

Новий уряд України чинить відчайдушні зусилля, щоб уникнути громадянської війни з неминучою інтервенцією Росії. Але важко усвідомити своїх же громадян, якими під впливом ворожої пропаґанди оволоділа жага руйнувати власну державу. Важко переконати їх, що в разі перемоги Росії на них знову чекають сибірські табори, психіятричні ізолятори, цензура, злидні, заборона перетинати власні кордони – усе те, що мали люди в СРСР під співи радісних пісень з численних гучномовців.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році | Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

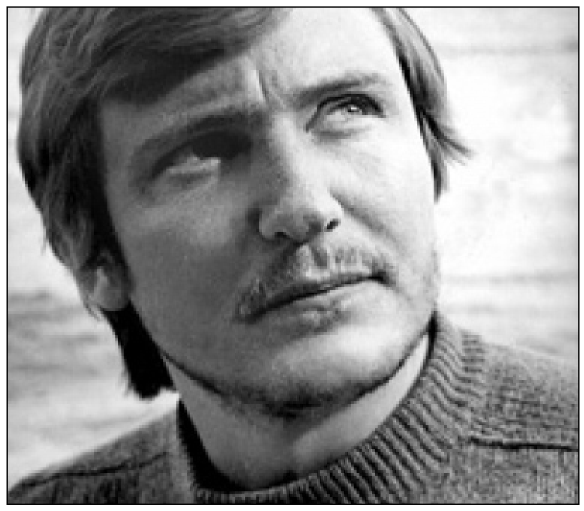
Адміністрація / Оголошення Володимир Гончарик
☎ (973) 292-9800 x 3040
Fax (973) 644-9510
E-mail adukr@optonline.net

Передплата Володимир Гончарик
☎ (973) 292-9800 x 3040
E-mail subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Недоспівана пісня Володимира Івасюка

Наталія Осипчук

Володимир Івасюк

Сонячній людині, авторові безсмертної „Червоної рути" Володимирові Івасюкові 4 березня мало б виповнитися 65 років. А він пішов за межу зовсім молодим, 30-літнім. І протягом цього часу не вщухають чутки і припущення навколо трагічної загибелі видатного композитора, а крапка над „і" ще й досі не поставлена.

Його пісні, як і багато років тому, такі ж популярні. І головне, що ці пісні співає молодь, а зовсім юні ровесники незалежности України уважно вивчають життєвий і творчий шлях композитора.

Дослідники наголошують на винятково важливій ролі батька, відомого українського письменника Михайла Івасюка, у формуванні світогляду сина. У творчій родині, в атмосфері любови та взаємоповаги виховувалося трійко дітей – Володя, Галина та Оксана. Змалечку Володя виявив любов до музики. У п'ятилітньому віці вже добре грав на скрипці. Відтак – Київська музична школа для обдарованих дітей ім. Миколи Лисенка. Але відірваність від рідної домівки, напружені заняття далися взнаки, і невдовзі почалися проблеми зі здоров'ям. Батьки забрали хлопця додому, Володимир вчився у музичній школі у рідному Кіцмані.

У 1964 році при школі створено ансамбль „Буковинка", до репертуару якого Івасюк написав свої перші пісні – „У двадцять літ", „Моя пісня", „Ласкаво просимо". Ансамбль став популярним, про дебют юного композитора почали писати у пресі. Здавалося б, творча зірка талановитого композитора й поета сяятиме на безхмарному горизонті безконечно...

Невдовзі родина переїхала до Чернівців. Володимир успішно склав іспити та вступив до медичного інституту. Але „доброзичливці" з заздощів звели на нього наклеп, і замість студентської авдиторії Володя опинився на заводі „Легма", працював слюсарем, не залишаючи музичних студій – тим більше, що йому доручили керувати заводським хором. І звичайно ж, Володин хор невдовзі став посідати перші місця на різних вокальних фестивалях.

Врешті повернувшись до медичного інституту, Володимир створив камерну оркестру. 13 вересня 1970 року на Театральному майдані Чернівців відбулася прем'єра Володиної „Червоної рути", котра невдовзі стала леґендою української естради.

1971 року світ побачив перший український музичний фільм „Червона рута", який створювали у мальовничому куточку Карпат – Яремчі, з участю Софії Ротару, Василя Зінкевича, Назарія Яремчука, Раїси Кольци, ансамблів „Смерічка", „Росинка", „Карпати". Цей фільм став знаковим у творчій долі В. Івасюка, започаткувавши його творчу співпрацю зі співачкою С. Ротару.

В тому ж році „Червону руту" визнано піснею року на Всесоюзному конкурсі „Пісня-71". Успіх чекав також на пісню „Водограй", яка стала переможницею на конкурсі „Пісня-72" та міжнародному конкурсі естрадної пісні „Сопот-74". У житті самого композитора теж відбулися зміни: на пропозицію ректора Львівського медичного інституту він переїхав на навчання до Львова. Одночасно вступив до Львівської державної консерваторії.

Львівський період став плідним у творчому житті В. Івасюка. Композитор створив низку визначних пісень: „Я – твоє крило", „Два перстені", „Наче зграї птиць", „Баляда про мальви".

У видавництві „Музична Україна" вийшла Володина збірка „Моя пісня", Володимира запросили на інтерв'ю, про нього писали у газетах...

22 квітня 1979 року Володимир Івасюк приїхав у Хмельницький для участи в журі III республіканського конкурсу молодіжної і патріотичної пісні. 24 квітня повернувся до Львова, пішов до консерваторії...

А 18 травня 1979 року у військовій зоні Брюховецького лісу неподалік Львова було знайдено мертвого Володимира Івасюка...

Минають десятиліття, а навколо цієї смерти досі багато таємничого і незрозумілого.

Вже за незалежної України, у 2009 році, Генеральна прокуратура України поновила розслідування причин трагічної смерти автора „Червоної рути". А далі, як ми знаємо, знову настали тяжкі часи. Україна потонула у тотальній брехні, безправності та зневірі, які зрештою, привели до теперішньої Революції Гідности.

Попри все, ніхто не в змозі підтяти крила пісням В. Івасюка, котрі задовго до незалежности будили в українцях приспаний національний ген, визначальний для нашої ідентичности. „Пісні Володимира Івасюка, – писав його педагог Лєшек Мазепа, – це яскравий слід і барвистий, самобутній узор в чудовій вишиванці національної пісенної історії української музики...".

Наталія Осипчук – член Національної Спілки письменників України, Київ.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Огляд листів: читачів тривожить доля України

Останнім часом до „Свободи" надійшли листи і статті читачів з міркуваннями про долю незалежної України. Правник **Олександер Панченко** з Лохвиці, Полтавська область, у статті „Думки українця з полтавської провінції" розмірковує про дії нової влади Україні і критикує її за бездіяльність, зокрема за те, що досі не покарані вбивці „Небесної сотні", при арешті загинув Олександер Музичко. Автор радить надати Криму статус автономії кримських татар, впровадити особливий стан в Криму та на Донбасі, визнати злочинними Партію Реґіонів та Комуністичну партію, діяти рішучіше в обороні України. „Відбулася національна зрада, яка породила серед свідомого українства ганьбу, сором, біль і морок", – пише О. Панченко. На доказ своїх бойових настроїв О. Панченко зфотографувався з прапором України на блокпосту біля Лохвиці.

Критичні думки висловив у листі „Українські боягузи" **Юрій Кравчук** з Вільмінґтону, Делавер, який дивується, що „українська армія і фльота піддалися в Криму без жодного пострілу, не атакують будинки у Слов'янську". Ю. Кравчук вважає, що „українські офіцери та адмірали прагнули лише „руської водки".

Ігор Федик з Галицького аналітичного центру у Львові в статті „Русини і московити" критикує Володимира Путіна за незнання історії і нагадує про ролю Галичини у формуванні культури Московії. З того приводу, що російська пропаґанда називає українців фашистами, І. Федик пише: „Якщо на боці Німеччини воювало до 15 тис. галичан, то у німецькому вермахті і війську СС була понад 1 млн. росіян".

Президент асоціяції „Американці в обороні людських прав в Україні" (АГРУ) **Божена Ольшанівська** з Нюарку, Ню-Джерзі, надіслала листа сенатора США Роберта Менендеса, голови Комітету у закордонних справах, який відгукнувся на звернення АГРУ у справі аґресії Росії проти України. Сенатор Р. Менендес у великому листі детально аналізує діяльність режиму Віктора Януковича, поваленого 22 лютого цього року, та інформує про санкції уряду США проти Росії, провід якої підтримав поваленого корупціонера, допомогу Україні з боку США. Сенатор обіцяє й надалі вивчати стан справ в Україні та допомагати українцям у їхній боротьбі за свободу і незалежність.

Родинне свято стало темою листа **Дарії Кравець-Кордеско** з Бріджвотеру, Ню-Джерзі. У березні її родина святкувала 100-ліття мами, бабусі й прабабусі Анни Пущак-Кравець у церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку. Д. Кравець-Кордеско на святі розповіла про життя мами, яка народилася 4 березня 1914 року на Лемківщині. У подружжі з Антоном Кравцем мама народила Дарію та Ірину, має внуків Христю і Михася, правнуків Ізабелу та Луку. Вона була активною в Марійській дружині, Спілці Української Молоді, інших громадських організаціях. Присутні заспівали ювілярці „Многая літа!"

Колеґія Патріярха Мстислава скликає конференцію

Український інститут національної пам'яти, Колеґія Патріярха Мстислава і Харківський літературний музей проводять у Харкові 5-6 вересня науково-практичну конференцію „Міти про Другу світову війну в сучасній політичній риториці" з нагоди 75-річчя початку Другої світової війни.

Необхідність проведення конференції зумовлена поширенням у пропаґандистській діяльності посткомуністичних сил спекуляцій на теми „Великої вітчизняної війни", активним використанням мітологічних сюжетів про „велику перемогу" у перебігу інформаційної війни.

Конференція має за мету виявити й проаналізувати поширені міти про Другу світову війну, їхнє походження й ідеологічний зміст, форми прищеплення цих мітів у суспільну свідомість сучасних европейців. Практичним завданням конференції є вироблення пропозицій стосовно демітологізації історії Другої світової війни, протиставлення політичним спекуляціям гідних та відповідних християнській традиції форм вшанування жертв війни, кореґування вивчення тодішніх у середній школі.

Заяви на участь у конференції просимо надіслати до 15 червня на адресу: Колеґія Патріярха Мстислава, Полтавський шлях, 44, Харків, 61052 Ukraine. Електронна адреса: mstyslav.college@i.ua.

У заяві просимо вказати тему доповіді, ім'я та прізвище доповідача, вчене звання і вчений ступінь, місце роботи й посаду, адресу, на яку можна надіслати запрошення (поштову й електронну), контактний телефон. Оргкомітет залишає за собою право відхиляти заяви, що не відповідають загальній тематиці конференції.

Участь у конференції безкоштовна (житло й транспортні витрати коштом учасників). Оргкомітет сприятиме поселенню учасників у готелях і гостелах Харкова. Передбачається публікація наукового збірника матеріялів конференції.

Харків

Усі ми живемо Україною

Як подякувати вам, шановні редактори, журналісти, самодіяльні поети, талановиті світські особи, що так сердечно ділитеся з читачами „Свободи" розумними, глибокими публікаціями? Дякую зокрема редакторові Петрові Частові та й усім, хто намагається передати нам події, що стосуються кожного з нас, бо усі ми живемо Україною, дорожимо нею, тішимося і сумуємо, хоча інколи нам ці вісточки серця розривають.

Коли ж чуємо страшну брехню, зловісний, злодійський ланцюг тих, що у золоті купаються, читаємо, як невинна кров тече потоком, тоді й ми там, на Евромайдані!

Мені вже сповнилося 90 років, але читаю „Свободу", як кажуть, від дошки до дошки. У ній стільки матеріялів, що варто їх друкувати й англійською мовою для наших дітей та внуків, і для загалу.

В недавньому числі 12 „Свободи" була стаття Віктора Рудя „Мій батько бачив Голодомор" – це також наш найстрашніший, бандитський Майдан. Ще раз висловлюю мою „сеньйорську" подяку усім, що живуть Україною.

Катря Гуцал-Зоряна,
Мейпл-Ґров, Мінесота

„Росія – не наш шлях"

Згадалася мені розмова з одним психологом, який працював на Чорнобильській атомній електростанції. Так ось він розповідав, що у деяких місцях станції є таблички з написом „БІЖИ!" . Зрозуміло, що якщо ви побачите таку табличку, то особливо вивчати її не варто. Призначена вона не для роздумів.

І ось що я думаю цієї нічної української пори. Влада буде змінюватися, суспільство буде трансформуватися, вади і хиби вічні, розвиток змінюється стаґнацією і навпаки. Досвід накопичується, еволюція неминуча. Але головне – це відчуття цілісности та вектора розвитку. Головне – бажання розвиватися, йти шляхами своєї долі.

Народ повинен навчитися контролювати владу і при цьому не чекати від влади чогось. Народ повинен бути дорослим, самостійним, цілеспрямованим. Диктатура – це деспотичний батько, який б'є нерозумну дитину. Батько деспотичний від своєї безпорадности, неспроможности, яку він же зганяє на дитині.

Те, до чого ми йдемо на Луганщині, – це не анархія, як багато хто думає. Це диктатура. Диктатура не особистости, а ущербности, дурости, фізичної сили. Це глухий кут, як однозначна відповідь на всі питання. Бо для ущербної людини глухий кут – це теж вихід. Вона залізе в нього і заспокоїться. Назавжди, навіки. Їй так комфортніше, краще і спокійніше.

Нас усіх на сході зараз женуть до глухого кута. „Росія, Путін, вертикаль влади, газ, армія, СРСР, ковбаса по 2.20"... Все це – кути одного і того ж глухого кута. Росія цю безвихідь вибрала усвідомлено як варіянт розв'язання внутрішніх проблем, які нам, українцям, невідомі. Бо нам невідома проблема з дагами, чеченцями, з десятками підлеглих республік, з сотнями народностей, які переплелися і перегризлися. Заберіть у них Володимира Путіна, мрію про СРСР, велику армію, ядерну зброю – і Росія розвалиться. Залиште Росію без зовнішнього ворога – і на весь зріст постане ворог внутрішній. Він підірве цей Колос на глиняних ногах зсередини.

Саме тому Росія – не наш шлях. Точніше, для нас – це не шлях, а глухий кут. Безвихідь, де для нас великими буквами написано: БІЖИ!

Валентин Торба,
директор порталу „Золоті сторінки"
(www.goldpages.com.ua),
Луганськ.

Тисячі людей брали участь у паломництві

о. Василь Довган

Українські американські ветерани очолили ходу паломників.

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – Тисячі українців – православних і католиків – 26-27 квітня взяли участь у паломництві, яке було відкрите Літургією в церкві-пам'ятнику св. Андрія.

26 квітня, в день молитовного поминання 28-ої річниці Чорнобильської катастрофи, Літургію очолив Єпископ Даниїл, котрому співжлужили священики Української Православної Церкви в США. Єпископ Даниїл привітав паломників, які відвідали духовний осередок і в молитвах згадали похованих на Свято-Андріївському цвинтарі.

У другій половині дня паломники відвідали Свято-Софіївську Українську православну теологічну семінарію, мали пікнік з семінаристами, організований групою Української Православної Ліґи від семінарії.

Були присутні Митрополит Антоній та Єпископ Даниїл. Згодом всі пішли до семінарійної каплиці Трьох святителів на Вечірню, яку відслужив помічник декана – о. Василь Пасакас.

27 квітня Літургію служили Митрополит Антоній та Єпископ Даниїл, а також священики з ближніх штатів та Ню-Джерзі. Хор церкви, під керівництвом Михайла Андреця, молитовно співав Літургію та Панахиду біля головного хреста на цвинтарі.

Біля входу до церкви діти Школи українознавства при церкві-пам'ятнику привітали архиєреїв квітами, а голова сестрицтва Покрови Пресвятої Богородиці Леся Сівко та староста Дмитро Козлюк вручили їм хліб-сіль. Настоятель храму, протоєрей о. Юрій Сівко привітав владик та попросив пам'ятати в своїх молитвах тисячі вірних, які присвятили своє життя службі Церкві.

У проповіді Митрополит Антоній закликав пам'ятати про атомне лихо в Чорнобилі, про смерть „Небесної сотні".

Після Літургії духовенство та українські американські ветерани Збройних сил США на чолі процесії попрямували до головного хреста, де була відслужена Панахида за жертвами Голодомору, Чорнобиля, за полеглих на війнах. Особливістю цього року були портрети „Небесної сотні", які несли діти з батьками в поминальній ході.

Процесія рушила до місця спочинку першого Патріярха Української Православної Церкви Мстислава. На закінчення єпископи молилися перед пам'ятниками Митрополитові Василеві Липківському та жінкам і дітям, які стали жертвами Геноциду в Україні, на могилах 11 архиєреїв, похованих на Андріївському цвинтарі, а також на могилах людей, які були щедрі у фінансуванні різних проєктів або програм служіння.

Паломники відвідали Консисторію УПЦ в США, семінарію та бібліотеку, Український культурний центр, Мавзолей св. Воскресіння, тимчасову виставку експонатів майбутнього музею Церкви, який є частиною Історичного та освітнього комплексу УПЦ в США.

У семінарії була проведена „Година морозива", організована Відділом юнацтва та молоді під керівництвом Наталі Капелюх-Ніксон для молоді, яка прийшла відвідати Митрополію. Митрополит Антоній і Єпископ Даниїл провели деякий час з дітьми.

(Фото: Володимир Суканець, Натала Глушко, Ганя Черняк)

Панахида біля пам'ятника Борцям за волю України.

Портрети загиблих героїв „Небесної сотні" тримали діти і батьки.

Чорнобильська виставка на Фльориді

Віра Боднарук

НОРТ-ПОРТ, Фльорида. – На відзначення „Дня Землі" 27 квітня в стейтовому парку „Oscar Sherer" українська громада представила інформації про вибух на Чорнобильській атомній електростанції 26 квітня 1986 року.

Організатори виставки Неля Лехман і д-р Богдан Боднарук подбали про відповідні експонати, книжки, летючки і жетони про Чорнобильську трагедію та загальні інформації про Україну в сучасну пору. Гості знали про політичну кризу в Україні й висловлювали співчуття українському народові у цей нелегкий час.

Чорнобильська виставка мала успіх дня завдяки Ареті й Юрієві Барановським, Лідії та Томові Гауземанам, Уляні Рондяк, Славі Малюк, Лесі Попель, Анн-Марі та Іванові Суслам, Оксані Лев і Лідії Білоус.

Організатори виставки (зліва): Наталія Климовська, Оксана Лев, Уляна Рондяк, Лідія Білоус, Богдан Боднарук, Ан-Марі Сусла. (Фото: Іван Сусла)

ДОВІДКОВЕ БЮРО

Редакція „Свободи" відновлює рубрику „Довідкове бюро", у якій у 1999-2000 роках надавала консультації адвокат з іміґраційних питань Тетяна Дурбак. Першу її консультацію вміщено нижче. Заохочуємо читачів тижневика надсилати до „Свободи" запитання, на які адвокат дасть роз'яснення.

Т. Дурбак від 1993 року працює як іміґраційний адвокат у приватному та некомерційному секторі і тепер має практику в Пенінґтоні, Ню-Джерзі, у „Teper Law Firm".

Т. Дурбак є членкою Союзу Українок Америки, очолювала відділ і округу СУА, провадила програми релігійного навчання. Вона є членкою 13-го Відділу УНСоюзу.

Сучасна ситуація в Україні не сприяє отриманню політичного притулку в США

Тетяна Дурбак

Впродовж останніх півтора місяця я отримую чимало запитів від українців, які хочуть подати заяви на отримання політичного притулку у США на підставі політичної кризи в Україні. Усі ці люди наполегливо доводять, що їхнє становище дуже небезпечне і вони мають усі підстави отримати бажаний притулок. Останній запит надійшов від чоловіка, який вже подав таку заяву і тепер хоче якнайшвидше отримати дозвіл на працю. Він вірить, що судова інстанція зрозуміє його сучасну потребу і негайно дозволить йому працевлаштування. На жаль, це неможливо, тому що процес розгляду таких справ дуже тривалий.

Заявники вважають, що тепер більша частина американського суспільства розуміє становище, у якому опинилася Україна, а тому для українців відкрився новий шлях для підтримання і надання законного іміґраційного статусу в США. На жаль, розуміння сучасного становища у них неточне. Вони вважають, що сучасні негаразди з Кримом і посилення активности російських аґітаторів та бойовиків на сході України створюють базу для успіху щодо отримання політичного притулку. Насправді для отримання політичного притулку вони повинні представити обґрунтовані докази загрози переслідування на основі раси, релігії, національности, політичної позиції або членства у певних соціяльних групах. Таке переслідування повинно бути поза захистом державного управління або його служб, які не мають над ним контролі. На додаток, кожен період може мати свої законодавчі особливості, які не співпадають з поширеними уявленнями у світі.

Хоча минулі переслідування можуть послужити підставою для заяви про політичний притулок, але важливо знати, що не усі ворожі випади можуть бути визнані законом як переслідування. Наприклад, коли вас зупинила і потривожила поліція, або коли вас застали в чужому домі у двозначній ситуації, або коли ви провели кілька днів у тимчасовому арешті, то це ще не може служити для уряду США доказом постійного переслідування вашої особи. До того ж, якщо уряд США виявить, що ситуація у вашій країні змінилася після періоду заявленого переслідування і заявник вже не має підстав боятися за своє майбутнє, заява про минулі переслідування не може бути підставою для надання політичного притулку. Якщо тепер суспільство добилося зміни управління, виборів нового президента чи нового прем'єр-міністра, то переслідувань вже не повинно бути. Заявник має довести, що нове управління також продовжує переслідувати його (чи її), не може або не має контролі над певними суспільними групами, щоб захистити заявника від переслідувань.

Майже в усіх випадках подань про притулок мусить бути надане підтвердження особистою заявою або свідченням того, що заявник зазнає переслідувань. Неправдива або обманлива інформація може призвести не лише у відмові щодо даної заяви, а й взагалі до постійного позбавлення іміграційних можливостей.

Заявник про політичний притулок не може подавати заяви про надання дозволу на працевлаштування впродовж 150 днів, які минуть від часу прийняття його заяви іміграційною службою США. Це правило не має винятків.

Заявник повинен подати заяву до бюра за місцем проживання. Рівень дозволів дуже різний у різних бюрах і змінюється практично щомісяця. Найвищий рівень позитивних схвалень тепер має Сан-Франціско (60 відс.), найнижчий – Ню-Йорк (нижче 20 відс.), в середньому дістають позитивні рішення понад 30 відс. заявників. Це означає, що в цілому у країні більшість заяв не дістає схвалення. Якщо заявник дістає відмову щодо своєї заяви, то час його перебування в країні залежить від рішення іміґраційного суду і заявник може потрапити у процес депортації (переміщення).

Хоча насправді багато людей було вбито під час демонстрацій на київському Майдані, багато інших зазнали побоїв і поранень, сталося чимало акцій репресій, проте у висліді цих демонстрацій уряд було змінено. Тепер уряд України не виявляє наміру до переслідувань тих, хто брав участь у Евромайдані або підтримував його учасників.

Цілком можливо, що певні особливі обставини громадян України можуть послужити для отримання притулку. Однак, без консультації з адвокатом, котрий провадить іміґраційну практику і має досвід у цій площині, заявники не повинні вдаватися до правних дій. Відкинута заява про політичний прииту-

(Закінчення на стор. 18)

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 174-го Відділу

З днем 1-го травня 2014 року, обов'язки секретаря 174-го Відділу перебрала нова секретарка -

Ольга Гнатієвич

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Olga Hnatievych
5958 Slate Dr., Troy, MI
48085 (248) 227-4597

ПОДОРОЖІ

Байдаки під вітром гуляли

Юрій Гладкий

(З таборового щоденника)

КМТ-2013 відбувся на морі

Крайовий морський табір (КМТ) відбувся у серпні 2013 року, але пластуни досі живуть споминами про цю пригоду, захоплені можливістю стати учасниками цієї романтики. Кожен табір, який організовували „Чорноморці" не без „Чорноморських хвильок", перетворювався у неповторне єднання, сповненого чару морського пластування, був вишколом і творчою співпрацею з учасниками і гостями.

Літо 2013 року. Все складається сприятливо. Їду на КМТ-2013. Без труднощів знаходжу другого асистента, пропоную свої послуги з навчання юнацтва ходінню на дошці з вітрилом по воді (віндсерфінґу). Роман Балук, він же другий асистент, знав мене, бо свого часу доводилось йому допомагати на озері Білому під час одного з КМТ.

За п'ять днів отримав пропозицію ще й провести гутірки з вітрильництва. З деякими ваганнями погоджуюсь. Правда, коли від „Чорноморців" отримав програму і плян таких гутірок, то зрозумів, що треба терміново змінювати свої знання з теорії вітрильництва.

КМТ створював нагоду поринути у час козаччини і козацьких морських та річкових походів і традицій. Просто фантастично: зростало очікування чогось несподіваного і особливого. І все було б добре, якби не виявилось, що ті, хто розповідав про морські походи козаків, не мали відповідного рівня знань про козаччину. Наприклад, зовсім не було згадано про Кодацьку фортецю на Дніпрі, яка перешкоджала виходові козацьких чайок у море.

КМТ-2013 відбувся на морі. Хоч і не справжньому, а штучному – на Кременчуцькому водоймищі серед Дніпра. На Черкащині, де поруч Гетьманська столиця, Холодний Яр, Суботів, Мотронинський монастир, Чернеча гора з могилою Кобзаря. Можна сказати – поетичне місце для табору.

Сам табір був на острові Жовнине, недалеко від сіл Вереміївка і Жовнине. Місце гарне, пісок і піщаний берег, сосни, верболіз, очерет і, на жаль, традиційно „квітнуча" у цей період літа зеленими водоростями дніпровська вода. Особливо „квітне" вона у стоячих водах дніпровських водоймищ, якими так злочинно позатоплювали історичні українські території.

Бойовий козацький корабель-чайка „Спас"

Збір учасників КМТ був біля річкового вокзалу у Черкасах. З'їхалось юнацтво і навіть декілька представників Уладу старших пластунів з усієї України. Провід табору повів учасників на територію промислового річкового порту. Усі були трохи здивовані: як можна таборувати у промисловій зоні? Але на всіх чекала несподіванка. Перед учасниками КМТ, на тихій дніпровській хвилі, у всій своїй красі погойдувався бойовий козацький корабель-чайка „Спас".

Мені випало побачити „Спас" за день до прибуття учасників. Від чайки вимагалося триматись на плаву. Було постійне просочування дніпровської води крізь обшивку, яка встигла підсохнути і утворити щілини, через які і сочилась вода. Однак, капітанові Миронові Гумецькому („Гумі") за одну добу вдалося усунути проблеми. Просто вражали оптимізм і віра у вирішення будь-яких проблем капітана і його залоги в складі Любомира Полюги та братів Юрія і Андрія Саковичів. Після річного спочинку команда дружно готувала чайку до походу морем.

Кілька учасників, які прибули швидше запланованого часу, також допомагали приводити чайку до ладу: вичерпували воду, скручували і бухтували линви, складали вітрила, кріпили весла. Словом – аврал на кораблі. Команда була зайнята кріпленням стерна, перевіркою ущільнення валу з ґвинтом, профілактикою мотору, діставанням іншого (тобто не нового) акумулятора, перевіркою системи запуску двигуна. І здавалося б, зовсім безнадійний корабель за пів дня був готовий до ходу. Правда, ще не встановили щоглу і не навісили весь такелаж. Однак, зробленого було досить, і коли елеґантна чайка відійшла від причалу, зробила розворот і рушила на ночівлю до станції Клюбу юних моряків у Черкасах, її сильветка на Дніпрі у променях заходу сонця виглядала граціозно і вишукано.

Хто вперше, а хто може й ні, після настанов з безпеки поведінки на воді, завантажились на чайку і „пливемо, пливемо тими байдаками!".

Йшли учасники на чайці до місця табору понад п'ять годин. Висадились всі на великому піщаному острові. Звести впродовж одного дня всі таборові споруди було складно, тож доробляння таборових споруд тривало ще не один день. Однак, для всіх, мабуть, було загадкою, де ж знаходиться все спорядження „Морців" (скорочено від „Чорноморців"), на якому мало б вишкіл юнацтво.

Катамаран скорився таборовикам.

Юнацтво опановувало вмілість

Кожен табір має свою філософію проведення і ті цінності, які той чи інший табір роблять неповторним. Про морські табори завжди можна було стверджувати, що це бачення перед собою юнацтва, яке має вишколитись і опанувати безпечне використання різноманітних плавальних засобів (адже вода не пробачає пустощів) і, врешті-решт, здобути цікаві і популярні вмілості, які завжди стануть в пригоді у подальшому житті.

Бути інструктором у морському таборі – одне задоволення. Бачиш, як юнацтво опановує вмілість, як осягає добрих результатів в теорії і практиці. Це можна порівнювати хібащо з лещетарськими таборами.

„Чорноморці" забезпечили учасників КМТ-2013 водним спорядженням. Були яли, катамарани, каяки, віндсерфи, моторний човен і, до цього всього, справжня козацька чайка „Спас". Не вистачало хібащо аквалаnґів для підводного плавання, бо прозорість води у Кременчуцькому водоймищі не була достатньою для їх практичного використання.

КМТ розпочався. Юнацтво розподілене на залоги. Визначено розпорядок кожного дня, графік гутірок і практичних занять. Всі готові сприймати і передавати морську науку. Теми гутірок: будова корабля, рятування на воді, такелаж вітрильника, теорія вітрильництва, техніка веслування, історія мореплавства, морські походи козаків, ремонт плавальних засобів, будова вітрильників і віндсерфів, катамаранів і каяків, ялів і звичайно козацьких чайок, морська термінологія, вузли і курси вітрильників щодо вітру, сиґналізація, техніка плавання. Даруйте, якщо не все пригадав.

Усе це призначене для пластового юнацтва, яке зголосилось з усієї України. Були цікаві особи, як от Віктор-Микола Гаврилюк, Ігор Кондрашов (обидва з Луцька) та Олег Бойко з Білгород-Дністровського, які постриглись під козацьких джур і разом з чайкою творили особливий кольорит, Максим Чумак з Києва і Зоя Анісімова з Слов'янська, Софія Машлянка, Микола Щерба, Ірина П'ятночко з Польщі, Юрко Хомин, Святослав Вознічка, Руслан Німців, Маркіян Жолобович та Михайло Петелицький зі Львова, Ярослав Гавриленко, Ганна Прочитанська, Володимир Якименко, Андрій Руденко з Білгород-Дністровського, котрі виросли на морі і успішно „морякували" на КМТ, Михайло Зиза та Роман Вілівчук, які представляли один курінь ім. Василя Стуса, але були з Луцька і Севастополя, Єва Глазунова, та дві сестрички-близнючки Валерія і Олександра Соловйови з Авдіївки, Ганна Глібова, Олександер Кучеренко і Олександер Ноздрін з Донецька та Анастасія Сторожко з Харкова, зі Стрия Павло Пляцок, десант з Києва у складі Святослави Крупської, Марії Васильєвої, Анастасії Мащук, Ярослава Миронюка, Олесі Садляк та Анастасії Слободян. До „бандерівського" представництва Львова також долучились Оля Бряч, Роман Кубік, Оля Приходько, Вероніка Стецька та Настя Чугай.

Вся ця щира пластова юнацька сімейка натхненно взялась за здобуття теоретичних і практичних знань з морського пластування.

У морському поході на козацькій чайці. (Фото: Юрій Гладкий)

(Закінчення на стор. 14)

Відкрили пам'ятник фундаторам ОУН

ЖИТОМИР. – На могилі засновників Організації Українських Націоналістів (ОУН) Омеляна Сеника та Миколи Сціборського, вбитих 30 серпня 1941 року і похованих на подвір'ї Преображенського собору міста, 28 березня відкрито пам'ятний знак.

Вперше на такому заході були присутні представники влади, а також провідники осередків ОУН, обласної „Просвіти", Братства вояків ОУН-УПА, краєзнавці, викладачі університету ім. Івана Франка, активісти політичних партій та громадських організацій, патріоти-житомирці. Присутні поклали квіти до могили та провели віче, яке закінчилося спільним виконанням Державного гимну.

На відкритті пам'ятника Омелянові Сеникові та Миколі Сціборському.

Провідники ОУН були підступно вбиті пострілами в спину на теперішній вулиці І. Франка. Скорботна хода налічувала понад 3,500 осіб. Відспівували вбитих сім священиків.

Після приходу комуністичної влади могилу було зрівняно із землею. В квітні 1991 року активісти розшукали місце поховань за світлиною часів війни. Збереглось дерево біля собору, поруч з могилами.

У 2005 році могила включена до реєстру пам'яток культурної спадщини. На рішучий спротив церкви Московського патріярхату, яка діяла спільно з владою, наштовхувались наміри активістів встановити хрест на похованні. Ситуація кардинально змінилась після зміни влади.

Прес-служба Житомирського обласного проводу ОУН

Паротяг рушив через Дніпро

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – 2 травня черкасці вирушили у незвичну мандрівку залізницею у стилі ретро – шість вагонів потягнув за собою паротяг Су-251-86 з станції ім. Тараса Шевченка у Смілі до Золотоноші на лівому березі Дніпра і назад. Уже зранку на пероні залізничного двірця Черкас чекали люди з дітьми. Участь у ретро-поїздці взяло близько 300 осіб. Вже третя така мандрівка відбулася з ініціятиви Асоціяції збереження історії залізниць України. На всю подорож використали одну тонну вугілля.

Побудований у 1948 році на заводі „Червоне Сормово" паротяг був у дії до 1971 року і тягнув потяги по 20 вагонів з швидкістю до 110 кілометрів на годину. В Україні такий пасажирський паротяг на ходу – єдиний, хоча народні майстри Черкащини збираються відремонтувати ще одну таку машину..

Паротяг з минулого зупинився у Черкасах. (Фото: Олександер Костирко)

Підприємець поїде до Бразилії

Євген Цимбалюк

МЛИНІВ, Рівненська область. – Підприємець Олег Шиманський став учасником акції „Чемпіон", де розігрувалася поїздка в Бразилію на чемпіонат світу з футболу у червні-липні нинішнього року. 7 травня статус учасника змінився на статус переможця.

Сертифікат на поїздку, який він отримав, включає переліт до цієї країни та назад, перевезення до готелю, летовища та стадіону з провідником, три дні проживання у готелі та квиток на змагання 22 червня між командами Південної Кореї та Альжиру.

О. Шиманський вирішив узяти з собою прапор України довжиною у п'ять метрів, щоб футбольний світ ще раз переконався у тому, що Україна – одна з наймиролюбніших держав у світі.

Олег Шиманський з сертифікатом на поїздку в Бразилію. (Фото: Євген Цимбалюк)

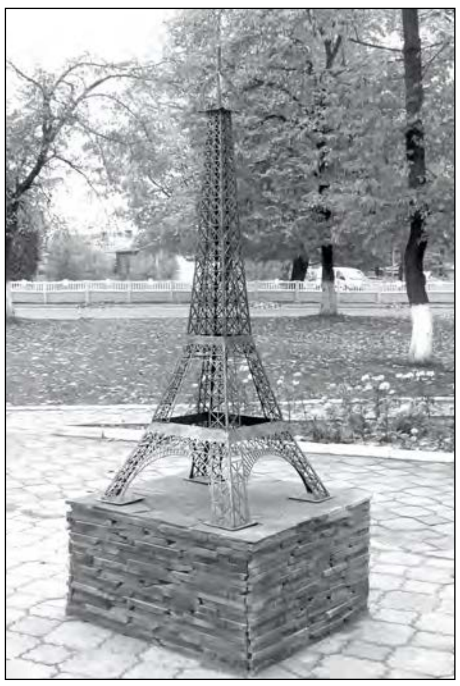
Ейфелева вежа в міському парку

Євген Цимбалюк

САРНИ, Рівненська область. – Копія Ейфелевої вежі висотою в людський зріст стала окрасою парку в центральній частині міста. Її подарував містові директор заводу металевих виробів Андрій Циганенко.

У міських школах активно вивчається французька мова, чимало дітей відпочивають у французьких родинах, відбувається культурний обмін, налагоджуються дружні, партнерські стосунки між українцями та французами. Завдяки сарненській новинці став ближчим і архітектурний символ Парижу.

Ейфелева вежа в Парижі була зведена як вхідна арка на Всесвітню виставку 1889 року. Її висота становить 324 метри. Вежу щорічно відвідують понад 6 млн. туристів.

Ейфелева вежа в місті Сарни.

Мистці відвідали Богданові села

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Обласний осередок Національної спілки майстрів народного мистецтва України на чолі з головою Ольгою Мартиновою 3 травня організував виїзд мистців на Чигиринщину, де молоді художники відкрили для себе незвичайну красу рідного краю і перенесли її у свої картини.

Вони побували в чигиринському музеї Богдана Хмельницького, а також в Суботові, в селі Буда, відвідали місцевих гончарів, де була можливість проявити себе в цій справі.

Кінцевим пунктом був „Козацький хутір" і Музей млинарства в селі Стецівка, де зібрано кілька українських хат, церкву та млин.

Черкаські художники під час подорожі у Чигиринському районі. (Фото: Олександер Костирко)

Львівська диво-писанка. (Фото: Марта Осадца)

Львівська диво-писанка

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 15 квітня на святі „Великдень у гаю" заступник директора Дитячої школи народних мистецтв Лілея Квасницька презентувала триметрову ткану писанку „Українська берегиня", яку вона створила разом з учнями школи.

Писанка складається з восьми окремих частин, на яких виткані прадавні символи християнства: дерево – символ життя, меандр – символ сонця, та інші.

Долучилися до проєкту і небайдужі до мистецтва львів'янки. Встановили писанку перед церквою Пресвятої Євхаристії.

Байдаки під...

(Закінчення зі стор. 12)

Одночасно почались практичні вправи на воді і на суші. На катамаранах вчились правильно займати місце, вправно веслувати і витримувати вибраний курс. Особливо здобуті вміння проявлялись під час майже штормового вітру, коли для втримання напрямку руху потрібно було проявити всю свою майстерність і силу, бо вітер невблаганно збивав легкі катамарани з курсу.

Не меншу вправність потрібно було проявляти і на ялах під пильним оком Олександра Калька з Черкас, який прослужив 20 років на Північній фльоті СРСР, а тепер навчає молодь в Клюбі юних моряків у Черкасах. З його теоретичним і практичним досвідом керовані ним яли ходили по бурхливих хвилях Кременчуцького моря впевнено і надійно.

О. Калько також підніс свій пластовий рівень. Прибувши на КМТ прихильником, він в кінці табору склав Пластову присягу і став дійсним членом Пласту. Є переконання, що він успішно розвиватиме Пласт у Черкасах на базі Клюбу юних моряків.

Цікавими були практичні заняття на дошках з вітрилом. Багато залежало від погодних умов. Важко пояснити, чому на місці табору були такі нестійкі вітри. То майже штормовий вітер, то штиль. Важкозрозумілим був графік занять для 36 керівників. Спочатку цілий день з ранку до вечора були гутірки з вітрильництва, а потім цілий день – практичні заняття на воді. Юнацтво вчилось, намагалось зрозуміти, як з допомогою вітрила ловити вітер і керувати дошкою. Усі вчились плавати, пірнати, транспортувати потопаючого, шукати під водою різні предмети і правильно плавати різними стилями. У цьому їм старанно допомагали інструктори Леся Олексюк і Руслан з Луганська.

На березі вчились в’язати вузли, збирати катамарани і віндсерфи, допомагали облаштовувати чайку, добудовували таборові споруди, особливо для капітана, оскільки для повноцінного командування йому не вистачало то висоти, то ширини чи довжини.

Морські походи на козацькій чайці

Одним з найцікавіших моментів була участь у „морському поході” на козацькій чайці. Без капітана „Гуми“ з його командою і двох добових походів чайки з юнацтвом на борту КМТ міг би скотитись до провінційного курінного табору. Одну добу половина табору провела на чайці, а друга половина – наступну добу. Чайка була перетворена у справжній вітрильник, і дві доби юнацтво під орудою боцмана Тараса Гаврилишина вправлялось у керуванні вітрильником. Три залоги по черзі несли вахту на чайці – все було, як на кораблях в реальних морських умовах. Місцеві рибалки щедро обдаровували пластунів свіжою рибою. Чайка надала КМТ особливого шарму і підтримала високе реноме всіх попередніх чорноморських таборів і вишколів.

Пластові церемоніяли відбувались з особливими морськими традиціями. Ювіляри у свої дні народження були облиті водою, на ранкове вставання завжди був останній, якого теж поливали водою.

Оскільки КМТ, єдиний з усіх крайових пластових таборів, проходив найближче до Києва, то до проводу табору звернулись керівники Пласту з проханням взяти участь у заходах з освячення Патріяршого собору Української Греко-Католицької Церкви в Києві та святкуванні 1025-річчя хрещення України-Руси.

Чайкою всіх привезли до автобуса, що чекав біля села Жовнине і КМТ помандрував у Київ.

Пластуни у своїх одностроях мали створювати коридор для проходження Патріярха УГКЦ Святослава Шевчука разом з його гостями під час урочистих заходів. У Києві учасники КМТ були задіяні у прибиранні території навпроти собору, яка виходить до берегів Дніпра. Було зібрано кілька десятків мішків з сміттям та розрівняно доріжку, яка вела від собору до Дніпра.

Пластуни тричі супроводжували Патріярха УГКЦ від старої церкви до нового собору та один раз – на Володимирській гірці, де відбувався Молебень. Юнацтво з честю справилось з цим завданням.

Після святкувань на Володимирській гірці Мирон Спольський, який є власником піцерії у Києві, спонзорував для пластунів 14 піц найбільшого розміру і всіляких видів. Обличчя пластунів просто сяяли від такого частування. Суботній вечір 17 липня завершився прогулянкою вечірнім Києвом від Хрещатика до станції метро на правому березі Дніпра.

Зворотній маршрут автобуса проліг до Холодного Яру. Невеличкий музей, церква і тисячостолітній дуб Максима Залізняка, під яким кували і святили мечі гайдамаки для боротьби за своє вільне життя у вільному краю. З Холодного Яру поїхали у рідні місця гетьмана Богдана Хмельницького в селі Суботові.

Після трьох днів у Києві „Спас” з усіма на борту причалив пізно вночі до острова з нашим табором.

І знову тривав вишкіл юнацтва з морського пластування. В останні дні табору було задумано організувати морський бій. Полоненого капітана потрібно буде звільнити з чайки, якою заволоділи пірати. Все почалось цікаво. Але порятунок перетворився на анархічну акцію. З одного боку, перший асистент всіх підганяв рятувати капітана, а з другого – ніяких дій не здійснював.

Визволення капітана перетворилось у неорганізований штурм чайки. Всі юрбою кинулись на озброєних піратів на чайці. В результаті такого наступального бою всі, хто атакував чайку, опинились за бортом.

У день закриття табір завантажився на чайку, яка взяла курс на Черкаси, де відбулось традиційне закриття морського табору. Настала найбільш очікувана для юнацтва мить, коли всім і всіх дозволено кидати у воду. Перший асистент „удостоївся” такого „щастя” аж шість разів.

Переодягання з мокрих одностроїв, швартування у річковому порті, останнє фотографування, прощання і учасники помандрували на залізничний двірець, а чайка – назад на острів Жовнине забрати спорядження.

КМТ завершився. Попри надзвичайно романтичне і гарне місце, було два основних недоліки – відсутність на острові питної води і просто жахливі комарі, від яких не рятувала жодна хемія.

І все одно – їхати на КМТ варто! Найкращі морські традиції і дух морських таборів не пропадуть!

Юрій Гладкий – інструктор з вітрильництва та віндсерфінгу на КМТ-2013, Львів.

Віліям Гейґ про...

(Закінчення зі стор. 1)

що допоможе Україні впоратися з нагальними фінансовими потребами і розпочати довгоочікувані реформи. Великобританія призначила поліційних експертів зі Скотланд-Ярду для роботи з відстеження значних сум грошей, виведених з України за кордон колишнім президентом Віктором Януковичем і його поплічниками. Ми хочемо бачити, як ці активи повертаються до законних власників — народу України. Це потребуватиме часу та чималих зусиль, але минулого тижня ми дали новий поштовх цьому процесові, провівши в Лондоні Український форум з повернення активів.

Наступні три тижні будуть складними. У Слов'янську, Одесі та інших реґіонах країни тривають насильства й сутички. Десятки людей викрадають та незаконно утримують, а політичні активісти зникають. Журналістів тримають у заручниках або залякують. Надзвичайно важливо, щоб вільні незалежні засоби масової інформації могли здійснювати свою законну діяльність без страху та залякувань, як це відбувається в будь-якій демократичній країні. І також дуже важливо, щоб люди в Україні та в усьому світі мали доступ до відкритої і правдивої інформації щодо ситуації, щоб мати змогу формувати власну думку.

Я схвалюю стриманість української влади перед обличчям жорстоких провокацій. Я визнаю незаперечні виклики, пов'язані з необхідністю рішуче відповісти на озброєне та насильницьке беззаконня, водночас уникаючи ризиків для невинних мирних громадян.

Відразу після укладання угоди в Женеві минулого місяця уряд України здійснив значні кроки для відновлення стабільности та примирення. Дотримуючись спільних цінностей Організації з безпеки і співробітництва в Европі та Ради Европи, українська влада взяла на себе чіткі зобов'язання щодо захисту прав меншин, запропонувала амнестію тим, хто брав участь в акціях на сході України та спеціальний статус російській мові, а також започаткувала обговорення конституційної реформи і децентралізації. Я добре знаю з нашого власного досвіду в Північній Ірляндії про важливість усебічного діялогу з залученням усіх громад.

Світ очікує, що Росія наслідує приклад вашого уряду щодо дотримання Женевських зобов'язань.

Росія повинна відвести свої війська. Вона повинна забезпечити, щоб її довірені особи у східній Україні звільнили заручників, склали зброю, припинили провокації, звільнили зайняті ними будівлі та не перешкоджали перебігу законних демократичних процесів. Також вона повинна відмовитися від незаконної анексії Криму.

Ми послідовно і ясно даємо зрозуміти Російській Федерації, що її втручання у внутрішні справи та інтервенція в Україні матимуть небажані наслідки. Москві слід лише замислитися над масовим відтоком капіталу зі своєї території через істотне падіння фондового ринку, зростання інфляції та погіршення кредитного рейтинґу. І в Москви не має залишатися сумнівів у тому, що міжнародне співтовариство готове на більше.

На Москву покладено велику відповідальність за деескаляцію кризи, однак, відповідати за вибір майбутнього України мають лише українці.

У довготривалій перспективі саме українці восторжествують — моряки Одеси, гірники Донбасу, жителі Києва та Львова.

Не через силу зброї, а шляхом поступового підвищення стандартів життя завдяки розвитку сучасної, демократичної нації, яка приймає европейські цінності та засуджує корупцію.

І Україні не треба обирати, з ким мати справу. ЕС не наполягає на Сході чи на Заході. Успішна і стабільна нація з населення 46 млн. людей, яка веде торгівлю через усі свої кордони, була б в інтересах усіх країн у реґіоні.

Ведення бізнесу з Европейським союзом — це перевірений шлях до економічного зростання. З 1989 року Польща перетворилася з країни із 500-відсотковою інфляцією і порожніми поличками в крамницях на шосту найбільшу економіку Европи та одну з найшвидше зростаючих.

Вибори в Україні є шансом для нового початку в Україні. Міжнародне співтовариство підтримує вас у той час, як ви готуєтеся вирішити власне майбутнє.

„Референдум" не мав...

(Закінчення зі стор. 1)

ною заявою, що не визнає жодного права українських правоохоронних органів на Донбасі, підтримує „референдум" та його мету, вимагає виведення з Маріюполя українського антитерористичного війська і створює „народні дружини", тобто приватну армію.

Коментуючи цю відверто ворожу до незалежної Української держави „заяву", виконуючий обов'язки керівника Президентської Адміністрації Сергій Пашинський кволо, цілком в дусі сьогоднішньої м'якотілої політики, висловив від імені влади „глибоке занепокоєння" і запевнив, що „озброєних недержавних формувань в Україні не буде" – не сказавши при цьому, коли не буде і хто їх ліквідовуватиме.

Стає все очевиднішим, що на справжній, нездоланний опір розкольникам ось-ось виявить самостійну готовність пробуджене Майданом громадянське суспільство України. Втішні приклади подає у ці драматичні дні сам схід: водночас з кривавим сепаратистським шабашем у десятках сіл і селищ Луганщини і Донеччини відбувалися опитування під гаслом „Референдум за мир, порядок і єдність". Один з його організаторів, громадський активіст Сергій Іванов повідомив, що понад 100 громад у цих двох проблемних областях висловилися за приєднання до Дніпропетровщини, яка у нинішній тяжкий час виказує не лише порядок і спокій, але високу самоорганізацію і практичну відданість справі збереження неподільности і суверености України. Ця чітка політично-державницька настанова вже має здоровий вплив на зворохоблені бандитами і кремлівською аґентурою території. Скажімо, в Білокуракінському, Сватівському і Троїцькому районах Луганської области не відкрилася жодна виборча дільниця для антиукраїнського „референдуму".

У цій атмосфері зрослої відповідальности народу за долю своєї країни все більшу всенародну підтримку відчувають Збройні сили України. Міністерство оборони повідомило 11 травня, що за останні два з половиною місяці українці зібрали на армію понад 120 млн. грн. Також самі громадяни з власної ініціятиви придбали для війська і вже передали майже тисячу бронежилетів, 4,000 спальних мішків, 10 тис. матраців.

Все ж загальне тло на сході – похмуре, безрадісне і дуже скомпліковане. Тому з середовищ експертів і політологів ще не чуємо єдиних висновків і конкретних пропозицій. До найцікавіших у ці дні належить публікація відомого активіста-майданівця Ігоря Луценка „Ілюзія війни з Росією" („Українська правда" з 11 травня). Ось його найхарактерніші думки:

„Основним ворогом нашої держави і її народу зараз є криміналітет, а не Росія. Росія зараз – лише тил для кримінальників. Сепаратизм на Донбасі та Луганщині організовують люди, для яких протиправне насильство є професією. Сьогодні на сході бандит є синонімом сепаратиста. Це правило – „бандит є сепаратистом" тим сильніше працює, чим вищим у бандитській єрархії є той чи інший злочинець. Полюс сепаратизму на Донбасі зараз – це Ахметов та Іванющенко, давні та визнані кримінальні королі реґіону. Вони виростили свої капітали на убивствах, привели кривавого диктатора до влади, збагачувалися за його влади, вони ж зараз безладом шантажують центральний уряд, через підконтрольних собі місцевих посадовців (зокрема міліцію) створюють умови для антиукраїнського терору на Донеччині. Ми зараз воюємо не стільки з Росією, скільки з цими двома персонажами… Росія чекає, що ситуацію доведуть до такого кримінального безладу, коли введення російських військ стане для населенням омріяним порятунком… Криміналітет за своєю природою не є публічною владою. Йому не притаманна публічність, а радше навпаки – усі його зусилля спрямовані на те, щоб залишатися в тіні, бути непомітним. Криміналітет прагне не бути владою у повному розумінні – адже влада є в першу чергу обов'язками, а не можливостями. Криміналітет на бачить жодних своїх обов'язків стосовно суспільства…. Що треба змінити у країні, щоб перемогти криміналітет? Перестати з ним домовлятися. Угода з криміналітетом можлива лише тоді, коли він опиниться за ґратами".

Погляд цілком слушний – крім, хіба, того, що більшу небезпеку на сході становлять кримінальники, ніж Москва. Мабуть, тут І. Луценкові дався взнаки особистий досвід: в розпал революції на київському Майдані Незалежности його викрали бандити і побитого, ледве живого викинули на сніг далеко від столиці. Тобто він не за слухами знає, що таке та п'яна і кровожерна погань.

Але тут слід чітко усвідомлювати, що бандити за своєю природою завжди великі боягузи, і вони не зважилися б піти проти всієї України, якби їх до цього не підштовхувала Москва. Війна з Україною – це не бандитизм, а черговий оскал московського великодержавного шовінізму.

НОВІ ВИДАННЯ

Розповідь про українського художника-модерніста

Олесь Демко

Володимир Макаренко. „Малярство“. Видання „Artfira Gallery artfira.com“. Дніпропетровськ-Таллін-Париж-Ню-Йорк-Київ. 2014. 200 стор. Наклад 1,000 примірників.

Альбом Володимира Макаренка „Малярство“ – це давно очікувана публікація, що ілюструє та розповідає про 50 творчих років українського художника-модерніста Володимира Макаренка. Альбом містить понад 150 кольорових ілюстрацій картин та графічних творів мистця.

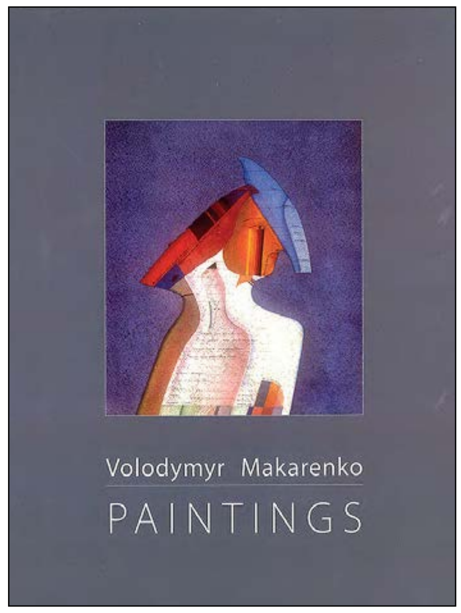
У вступному слові проф. Дарія Даревич розповідає про пошук творчої свободи В. Макаренком від його періоду навчання в Дніпропетровському художньому училищі та Ленінґрадському вищому художньо-промисловому училищі до участи в групі мистців нонконформістів „Петербурзька група“ і перебування в Таллінi та еміґрації у Францію в 1981 році.

Вступне слово Віти Сусак розповідає про В. Макаренка в образі волелюбного і нікому непідвладного „козака Макара“, котрий вирішив підкорити світ через царину традиційного малярства. Альбом містить рецензію до виставки В. Макаренка в Парижі в 1996 році, написану мистецьким критиком Жаном-Клодом Маркаде, а також розмови з мистцем, записані Олександром Демком в Парижі в 2008 році.

Альбом ілюструють роботи з колекції митця, а також приватних та музейних колекцій.

Альбом виданий ґалерією „Artfira Gallery artfira.com“ за підтримки Дарії та Юрія Даревичів (Торонто), Володимира Квашука (Київ), Данила Волинця та Оксани Маркарової (США), проф. Василя Калимона з дружиною (Торонто). Редактор англійських текстів – проф. Д. Даревич. Редактор українських текстів – Василь Махно. Фотографії – О. Демко та Антон Соломуха. Дизайн – Лук'ян Турецький, Львів.

Альбом можна придбати за 40 дол. (плюс вартість пересилки), звернувшись на адресу: mail@artfira.com або телефоном: 917-573-5688. Також альбом можна купити через Інтернет: www.amazon.com/shops/artfira.

Сучасна ситуація...

(Закінчення зі стор. 9)

лок може призвести до видалення заявника з країни і втрати витрачених грошей, часу, життєвих сил. Важливо знати також, що у США нотар не є уповноваженим професійним правником. Перекладачі або інші доброзичливі люди, які досконально не знають законів, часто-густо дають непрофесійні поради, котрі можуть призвести до депортації. Особи, які не мають грошей на звертання до правника по консультації, можуть звернутися до однієї з численних некомерційних аґенцій, визнаних урядом США, чиї залоги навчені іміґраційним законам. Перелік таких аґенцій є в інтернеті: http://www.justice/gov/eoir/probono/states.htm.

Українці, які перебувають у США за ще дійсною візою і не порушили її термін, можуть звернутися до уряду щодо її продовження. Консультації адвоката або інших уповноважених осіб у цій площині варті витрат, тому що дають можливість зрозуміти систему процесуальних дій і зробить ваші наміри успішними. Дії ж на власний розсуд або за участи осіб, непричетних до праці у площині іміґраційного законодавства, стануть втратою грошей, часу і додатковими клопотами.

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в суботу, 10 травня 2014 року, у Філядельфії відійшла у Божу Вічність, по короткій недузі, наша найдорожча Дружина, Мама, Бабця

св. п

Калина Козак

з дому Татарська

нар. 1 березня 1935 року в Дрогобичі, Львівщина, Україна, у родині Марії (з Коссаків) Кічоровської і інж Олександра Татарських.

Учителька німецької мови, членкиня Союзу Українок і громадська діячка.

Похоронні відправи відбудуться у суботу, 17 травня 2014 року в Українській католицькій церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії, 1206 Vallery Road, Melrose Park, Pennsylvania 19027: Парастас-Панахида о10:15 ранку, а похоронна Служба Божа о 10:30 ранку. Тлінні останки Покійної будуть поховані на католицькому цвинтарі Св. Марії у Фокс-Чейсі.

У глибокому смутку залишилися:

чоловік	- Ярослав
син	- Тарас з дружиною Лісою
внуки	- Стефан і Олександер

Ближча та дальша родина в Америці, Канаді і в Україні.

Замість квітів на могилу, родина просить складати пожертви в пам'ять Покійної на Український Музей в Ню-Йорку або на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя" Союзу Українок Америки.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 6 травня 2014 року, відійшов у вічність

св. п.

Ярослав Василькевич

Панахида відбулася в п'ятницю, 9 травня 2014 року, в Senko Funeral Home.

Похоронні відправи відбулися в суботу, 10 травня 2014 року, в Українській католицькій церкві св. Володимира у Гемпстеді, Н. Й., а відтак на Українському цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

У глибокому смутку залишилися:

дружина - Емілія
донька - Христина з чоловіком Waylon Bailey
син - Роман з дружиною Анною
внуки - Христофор, Брендон, Кімберли, Бріяна Bailey
- Тереса, Ріта, Джеймс, Лія Василькевич

Вічна Йому пам'ять!

Загін "Червона Калина"
5-ий Курінь УПС і 23-ій Курінь УСП

Ділимося сумною вісткою з усіми братчиками Загону та пластовими друзями, що в понеділок, 5 травня 2014 року відійшов на Вічну Ватру наш братчик

св. п.

пл. сен. дов.

БОГДАН КЕКІШ

один із засновників 23-го куреня УСП "Червона Калина"

Дружині Дарії та донькам Уляні й Ромі з родинами складаємо наші глибокі співчуття.

Старшина Загону "Червона Калина"

КОМАНДИ КУРЕНІВ ПЛАСТУНІВ СЕНІОРІВ І СТАРШИХ ПЛАСТУНІВ „ЧОТА КРИЛАТИХ"

діляться сумною вісткою зі своїми членами, всім пластовим товариством та українською громадою, що в четвер 1 травня 2014 року відійшов на Вічну Ватру

св. п.

пластун сеніор довір'я

СТЕПАН ШИШКА

член 18-го куреня УПС „Чота Крилатих"

Глибоке співчуття доньці Марусі Макар з чоловіком Іваном і синові Степанові з дружиною Юлією (Федик) та внукам складають проводи та членство куренів „Чота Крилатих"

Вічна йому пам'ять!

Шановні читачі! Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Ділимося сумною і болючою вісткою, шо в четвер, 1 травня 2014 року, упокоїлася в Бозі наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

св. п.

МЕЛЯНІЯ КОКОРУДЗ

з дому Тушинська

народжена 27 липня 1917 року у Львові, вдова по св. п. д-рові Володимирові.

У глибокому смутку залишилися

донька - Марта Левицька
внуки - Анна з мужем Олегом Люба
- Андрея з мужем Романом Кохановським
правнуки - Петро і Анетка Люба
- Зенко і Міко Кохановські
кузинка - Ореста Гамерська з родиною
дальша родина - Кокорудз, Пеленські, Іванонько, Лаба, Пасаманик, Люба, Кохановські, Левицькі

Панахида відбулася в неділю, 4 травня 2014 року, у похоронному заведенні H.B. Humiston Funeral Home, Kerhonkson, NY.

Похорон відбувся в понеділок, 5 травня 2014 року, з церкви Пресвятої Тройці, Kerhonkson, NY, а відтак на католицькому цвинтарі св. Духа, Hamptonburg, NY

Вічна Їй пам'ять!

В пам'ять Покійної можна складати пожертви на

- Ukrainian Catholic Education Foundation (UCEF)
  2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622-4828
- Holy Trinity Ukrainian Catholic Church
  211 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446

Ділимося сумною вісткою що 1 травня 2014 року відійшов у вічність на 90-му році життя

св. п. Степан Шишка

нар. 19 липня 1924 року в селі Топорів на Львівщині, син Александри (Чучман) та Івана Шишки

Степан ціле своє життя присвятив родині, українській громаді, українській церкві, та Пластові. Переживши юнацькі табори нацистів куди його вивезли німці в 1944 році підчас Другої світової війни, Степан евентуально оселився в Buffalo, NY, США. Там був активним членом парафії УГКЦ св. Івана Хрестителя, а пізніше св. о. Миколая. Був активним в громаді а особливо в Пласті, - пластун сеніор довір`я, член куреня Чота Крилатих, комендантом таборів на Новому Соколі та станичним. Працював впродовж 25 років (до пенсійного віку) в фабриці Chevrolet-Buffalo. Одружився в 1952 році з Славою Хомою, з ким радісно прожили до 1992 р. коли її покликав Господь до небесного царства. Останніми роками жив з донькою Марусею Макар та її родиною, та був активним членом парафії св. Архистратига Михаїла в Hillsborough, NJ.

У глибокому смутку залишилися:

донька - Маруся Макар з чоловіком Іваном,
син - Степан Лев з дружиною Юлією (Федик),
внуки - Тома, Марко та Василь Макар
- Ляриса та Степан Роман (Ґоґо) Шишка

ближча та дальша родина в США, Канаді, Україні та Латвії

Похоронні відправи відбулися 8 травня в Українській католицькій церкві св. о. Миколая. Тлінні останки св. п. Степана поховані на цвинтарі св. Матвія, 2644 Clinton Street, Buffalo, NY 14224.

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на:

- United Ukrainian American Relief Committee (UUARC) (www.uuarc.org), 1206 Cottman Ave, Philadelphia, PA 19111
- St Nicholas Ukrainian Catholic Church, 308 Fillmore Ave, Buffalo NY
- St Michael the Archangel Ukrainian Catholic Church 1700 Brooks Blvd, Hillsborough, NJ 08844
- Plast – Chota Krylatykh c/o Danylo Darewych, 2074 Feldwood Rd., Mississauga, Ontario, L4X1E9, Canada
- Ukrainian Catholic Education Foundation (UCEF) (www.ucef.org) 2247 West Chicago Ave. Chicago, Ill 60622
- Kyiv Sobor of the Holy Resurrection (www.kyivsobor.ugcc.org.ua) 161 Glenbrook Rd. Stamford Ct 06902-3099 (Checks payable to "Eparchy of Stamford")

Вічна Йому пам'ять!